

[6th May 1954]

MR. SPEAKER :—" I wish to know from the hon. Member Sri Kurup whether he wants that this motion should be moved by some other Member."

SRI M. NARAYANA KURUP :—" I wish to submit that in the case of non-official business, priority is determined by ballot and when once it is so determined and circulated, it cannot be changed unless the business prior to any particular item is finished."

MR. SPEAKER :—" It is a pertinent point of order that the hon. Member has raised. The resolution can be moved by some other hon. Member. Since the hon. Member Sri Gopalakrishnan, in whose name the first resolution stands, is absent, some other hon. Member may move the resolution. I think the hon. Member Sri T. C. Narayanan Nambiar may move it."

V.—NON-OFFICIAL BUSINESS—cont.

B—Resolution.

INTEGRATION OF THE MALAYALAM SPEAKING AREAS OF THE STATE WITH THE STATE OF TRAVANCORE-COCHIN.

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—" Sir, I move the resolution standing in my name which is the same as the one standing in the name of Sri P. K. Gopalakrishnan and which reads as follows :—

' This Assembly recommends to the Government to recommend to the President of the Indian Republic that the Malayalam-speaking areas in the State of Madras contiguous to the Travancore-Cochin State be integrated with the State of Travancore-Cochin with effect from October 1st, 1954.' "

SRI M. NARAYANA KURUP :—" On a point of order, Sir, the Mover of a resolution is that person who has given notice of the resolution or a person who has been authorized in writing to move that resolution. I wish to know whether the hon. Member has been so authorized."

MR. SPEAKER :—" The hon. Member may please read rule 122 of the Madras Assembly Rules. This is what it states—

' 122 (1) A member in whose name a resolution appears on the list of business shall, when called on either—

(a) withdraw the resolution, in which case he shall confine himself to a mere statement to that effect ; or

(b) move the resolution.

(2) If the member when called on is absent, the resolution standing in his name shall be considered to have been withdrawn.

(3) It shall be open to the Assembly to allow a resolution withdrawn under clause (a) of sub-rule (1), or deemed to have been withdrawn under sub-rule (2) of this rule to be moved by any other member.'

In the present case, the House should remember that the hon. Member Sri T. C. Narayanan Nambiar has himself given notice of a similar motion."

6th May 1954]

SRI P. SELVARAJ :—“ On a point of order, Sir. In the case of Bills, if an hon. Member who had given notice of an amendment was not in his seat, the Hon. Speaker used to say that the amendment would be deemed to have been withdrawn. May I know why in the case of resolutions a different attitude is taken? ”

MR. SPEAKER :—“ We are following rule 122 when we deal with resolutions. In respect of the matter referred to by the hon. Member, there is a different rule. But here, rule 122 applies.”

SRI K. VINAYAKAM :—“ On a point of information, Sir. May I know whether the resolutions will be taken up for discussion in the order in which they are printed or whether the list will be recast? ”

MR. SPEAKER :—“ The resolutions will be taken up in the order in which they are given.”

SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—“ Sir, the serial numbers of these resolutions are fixed by ballots. If the first resolution is not moved, it is the privilege of the Mover of the second resolution to have priority. So, it is out of order to allow other resolutions to be taken up.”

MR. SPEAKER :—“ The House can allow it. The hon. Member may please read sub-rule (3) of rule 122.”

SRI S. C. VIRUPAKSHIAH :—“ The rule quoted by the Hon. Speaker applies only to resolutions that are deemed to have been withdrawn. But here, it is not deemed to have been withdrawn.”

MR. SPEAKER :—“ The rule is very clear. I shall again read it. It states—

‘122. (1) A member in whose name a resolution appears on the list of business shall, when called on, either—

(a) withdraw the resolution, in which case he shall confine himself to a mere statement to that effect; or

(b) move the resolution.

(2) If the member when called on is absent, the resolution standing in his name shall be considered to have been withdrawn.

(3) It shall be open to the Assembly to allow a resolution withdrawn under clause (a) of sub-rule (1), or deemed to have been withdrawn under sub-rule (2) of this rule to be moved by any other member.”

So, the rule is clear on the matter. The House can give permission to another member to move the resolution. If, however, the House does not want to give permission, that is a different matter.”

SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—“ I wish to draw a distinction, Sir. If some other hon. Member is allowed to move the resolution, then he can do so last. Priority, which has been decided by ballot, has to be observed.”

MR. SPEAKER :—“ When we take up these items, we will have to reballet all these resolutions again.”

[6th May 1954]

SRI V. R. NAGARAJAN :—“ Rule 122 which the Hon. Speaker was pleased to quote just now does not mention anything about priority. So, even though some other hon. Member may move the resolution, priority cannot be changed except by ballot.”

MR. SPEAKER :—“ The House can give permission to any hon. Member to move any resolution. Only when the House objects to the taking up of any particular resolution it cannot be done.”

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“ That is quite a different matter, Sir. The question of the House giving permission will arise only after the resolution is moved. Whether the Hon. Speaker can permit a particular Member to move a resolution standing in the name of another Member who is absent is the question. Mr. Kuttikrishnan Nair and other hon. Members have said that when a Member who has given notice of a particular resolution is absent, that resolution must be deemed to have been withdrawn, and it goes. The priority in respect of the other resolutions should not be changed, and it must stand as it is. I think this is the reasonable procedure.”

MR. SPEAKER :—“ But, according to rule 122 it is open to the Assembly to give permission to an hon. Member to move a particular resolution which might be deemed to have been withdrawn. It is open to the House to give permission or refuse it.”

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“ It is not clearly stated . . . ”

MR. SPEAKER :—“ The rule is perfectly all right. If the House so wants, it can refuse permission to the hon. Member to move the resolution.”

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“ When once a Member who has given notice of a resolution is absent, the rule says that the resolution should be deemed to have been withdrawn. That means that the resolution goes for the time being. The subsequent clause will operate only after the other resolutions are moved. I think that is the spirit of the rule quoted by you, Sir.”

MR. SPEAKER :—“ No, no. Rule 122, sub-rules (2) and (3) are very clear in the matter.”

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Rule 122 has to be read as a whole. When a Member is absent, sub-rule (2) provides that it shall be deemed to have been withdrawn. But the matter does not stop there. A Member by absenting himself cannot take away the right of the House to discuss a certain resolution. Under sub-rule (3), it has been provided that another Member can be allowed to move the same resolution, standing on the agenda. Therefore, priority stands there. It is open to the House to allow him to move the same resolution. In this case, it is the same resolution and not some other resolution.”

6th May 1954]

MR. SPEAKER :—" I am not going to allow further discussion on this subject. I shall once again read the rule, give my ruling and then pass on to the business on the agenda. Rule 122 of the Assembly Rules reads as follows :—

9-30
a.m.

' 122 (1) A member in whose name a resolution appears on the list of business shall, when called on, either—

(a) withdraw the resolution, in which case he shall confine himself to a mere statement to that effect ; or

(b) move the resolution.

(2) If the Member when called on is absent, the resolution standing in his name shall be considered to have been withdrawn.

(3) It shall be open to the Assembly to allow a resolution withdrawn under clause (a) of sub-rule (1) or deemed to have been withdrawn under sub-rule (2) of this rule to be moved by any other member.'

Now, the House is the final authority. I wish to know whether the House gives permission to Sri T. C. Narayanan Nambiar to move the resolution. If the House has any objection, let me hear the objection."

SRI P. S. KRISHNASWAMI AYYANGAR :—" Sir, for a resolution to be included in the agenda, previous notice should be given. Now under this rule, notice is dispensed with and the resolution may be moved in the same sitting. But priority should not in any way be changed."

MR. SPEAKER :—" I have made the position clear. I will not allow any debate on the matter. If the House gives permission to move the resolution, Mr. Nambiar will move."

SRI K. VINAYAKAM :—" May I know what the glamour about Mr. Nambiar alone is, to ask him to move the resolution? "

MR. SPEAKER :—" There is no glamour about him. There is nothing extraordinary about him. He is only a Malayalee member representing Malabar."

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—" Sir, at this stage I request I may be permitted to explain myself."

MR. SPEAKER :—" The hon. Member may move his resolution and I think the House has no objection. The whole day is allotted for this."

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—" I had given notice of my resolution and it was also ballotted along with others and it has got the sixth place. That is not because of any glamour for Nambiar or for any hon. Member of this House that it has been ballotted

MR. SPEAKER :—" The hon. Member will move the resolution now."

[6th May 1954]

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—" I have moved the following resolution :—

' This Assembly recommends to the Government to recommend to the President of the Indian Republic that the Malayalam-speaking areas in the State of Madras contiguous to the Travancore-Cochin State be integrated with the State of Travancore-Cochin with effect from October 1st, 1954.'

There are some amendments also and after the amendments are moved, I shall speak on the resolution."

SRI K. P. GOPALAN :—" I second the resolution, Sir."

SRI M. KALYANASUNDRAM :—" I move the amendment standing in my name, namely,

' Add at the end the following :—

" provided that the Tamil-speaking areas which form part of the present Travancore-Cochin State be merged with the State of Madras." "

SRI S. RAMALINGAM :—" I second the amendment, Sir."

SRI C. KANDASAMY :—" I move the amendment standing in my name, namely,

' Add at the end the following :—

" and also to take steps for the merger of the French-Indian Settlement of Mahe with the State of Travancore-Cochin and the Settlements of Pondicherry and Karaikkal with the State of Madras simultaneously." "

SRI A. GOVINDASWAMY NAYAGAR :—" I second the amendment, Sir."

MR. SPEAKER :—" The resolution and the amendments are before the House for discussion."

* SRI K. PARTHASARATHY :—" I rise to a point of order, Sir. Regarding the amendment of the hon. Member Sri Kandaswamy, whatever may be our sympathies for the residents of Mahe and other French Settlements . . ."

MR. SPEAKER :—" It is only a recommendation to the President."

* SRI K. PARTHASARATHY :—" Since it relates to a Union subject, I want to know whether we will be in order in discussing the subject here."

MR. SPEAKER :—" I shall consider that objection afterwards."

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—" മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സാർ, ഇതു മുമ്പു എപ്പോഴത്തേക്കുള്ള പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു പ്രമേയമാണ് ഇത്. . .
(The Hon. Sri C. Subramaniam : 'To enable other hon. Members to understand let the hon. Member speak in a language which could be understood by others.')

6th May 1954] [Sri T. C. Narayanan Nambiar]

ഇന്ത്യ ഗവണ്മെന്റതന്നെ ഈ ഭാഷാ സംസ്ഥാന രൂപീകരണത്തെ സംബന്ധിച്ചു കേന്ദ്രം ഒരു കമ്മീഷനെ നിയമിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ആ കമ്മീഷന്റെ മുമ്പാകെ വിവിധ ഭാഷാ സംസ്ഥാന ഗ്രൂപ്പുകൾ, ജനാധിപത്യ സംഘടനകൾ, വ്യക്തികൾ, എല്ലാം തെളിവുകൾ നൽകുകയും കമ്മീഷൻ്റെ അംഗങ്ങൾ അവയെല്ലാം രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സാർ, ഈ പ്രദേശത്തിന് ഇവിടെ ചില ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർമാർ ചില ഭേദഗതികൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ആ ഭേദഗതികളെല്ലാംതന്നെ ഞാൻ സവീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

“ ഈ പ്രശ്നത്തെ സംബന്ധിച്ചു കേന്ദ്രം ഇവിടെ വിവിധ അഭിപ്രായഗതികളുണ്ട്. മലയാളം സംസാരിക്കുന്ന പ്രദേശത്തുനിന്നു വരുന്ന മെമ്പർമാരിൽത്തന്നെ വിവിധ പാട്ടികളിൽപ്പെട്ടവരുടെയിടയിൽ വ്യതിയാനമുണ്ടായതുകൊണ്ട് നീങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു പശ്ചിമ തീര സംസ്ഥാനമാണ് വേണ്ടതെന്നും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരുണ്ട്. ഒരു കക്ഷിനെ സംസ്ഥാനമാണ് വേണ്ടതെന്നും വാദിക്കുന്ന മറ്റൊരു കൂട്ടരുണ്ട്. അതേ സമയം തന്നെ പല ഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്ന മലബാർ സംസ്ഥാനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട മലയാള പ്രദേശങ്ങളെ തിരു-കൊച്ചിയോടു ചേർക്കുകയും തിരു-കൊച്ചിയിലുള്ള നമിച്ച് പ്രദേശങ്ങളെ മലബാർ സംസ്ഥാനത്തോടു ചേർക്കുകയും അങ്ങിനെ ഒരു ഐക്യകേരളവും ഐക്യതമിഴ് കവും രൂപീകരിക്കുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരുമുണ്ട്. അതാണ് ഐക്യകേരള വാദികളായ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പുനർ വിഭജനം മുഖ്യമായും ഭാഷയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയായിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണ് ഈ പ്രമേയത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തത്വം. ഈ വാദം ഇന്നോ ഇന്നലെയാ മാത്രം പൊന്തി വന്നിട്ടുള്ള ഒന്നല്ല. നമ്മുടെ ഈ ഭാരതമൊരു രാജ്യത്തിൽ ഇന്നു ഇരുപത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ഇവിടെ സമുദായം ഇവിടെ നിലവിലിരുന്നപ്പോൾ ജനാധിപത്യ പ്രസ്ഥാനത്തെ ഭിന്നിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും ജനങ്ങളുടെ ഐക്യത്തെ തകർക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും നാട്ടുവാഴ്ചി പ്രളതത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി സാമ്രാജ്യപരമായും ഇവിടെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും ആയിരുന്നു ഭാഷാഭേദത്തെ സംസ്ഥാനത്തോളം കണക്കിലെടുക്കാതെ സംസ്ഥാനങ്ങൾ രൂപീകരിച്ചിരുന്നത്.

“ 1927 ൽ ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സ് സംസ്ഥാനങ്ങളെ പുനർ വിഭജനം ചെയ്യുന്നതിനെ ഒരു കമ്മീഷനെ നിയമിച്ചു. പ്രസ്തുത കമ്മീഷന്റെ ജനറൽ സെക്രട്ടറി ഇന്നു ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സ് ന്റെ പ്രസിഡെന്റും ഇന്ത്യൻ പ്രധാന മന്ത്രിയുമായിരിക്കുന്ന പണ്ഡിറ്റ് ജവഹർലാൽ നെഹറുവായരുന്നു. ആ കമ്മീഷൻ 1927 ൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നത് ഇന്നുവരുന്നതിൽ സഹായകമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. 1927 ൽ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനം ശക്തിപ്പെട്ടുവന്ന കാലഘട്ടമായിരുന്നു പരിശോധനാപരമായിട്ടുള്ളതെങ്കിലും ആ അഭിപ്രായങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു കേന്ദ്രം എന്തെങ്കിലും ദാനം ആവശ്യപ്പെടുന്ന യാതൊരു സംഭവവികാസങ്ങളും അതിനുവേണ്ടും ഇവിടെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതേ അഭിപ്രായങ്ങളോടനുസരിച്ചു സംസ്ഥാന പുനർവിഭജനകാര്യത്തിൽ പ്രധാനമായും സവീകരിക്കേണ്ട ഉപാധികൾ തുടങ്ങി. മനമതു ജനാഭിയാക്കം, തണ്ടാരു ഭാഷ. ആ കമ്മീഷന്റെ അഭിപ്രായം ഇവിടെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത് സഹായകമായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

(At this stage, the Deputy Speaker occupied the Chair.)

In the Chapter entitled ‘Redistribution of Provinces’, the All-parties Committee appointed by the Indian National Congress in 1927 made significant declaration. Pandit Motilal Nehru presided over the Committee and Pandit Jawaharlal Nehru was its General Secretary. It declared :

9-40
a.m.

‘What principles should govern this redistribution ? Partly geographical and partly economic and financial but the main consideration must necessarily be the wishes of the people and the linguistic unity of the area concerned. It is well recognized that rapid progress in education as well as in general culture in most departments of life depends on language. If a foreign language is the medium of instruction, business and affairs the life of the country must necessarily be stunted. No democracy can exist where a foreign language is used for this purpose. Democracy must be well-informed and must be able to understand and follow public affairs in order to take an effective part in them. It is inconceivable that

[Sri T. C. Narayanan Nambiar] [6th May 1954]

Democracy can do this if a foreign language is used. It becomes essential⁹ therefore, to conduct the business and politics of a country in a language which is understood by the masses. So far as the provinces are concerned, this must be a Provincial language. If a Province has to conduct itself and its Government through the medium of its own language, it must necessarily be a linguistic area. If it happens to be a polyglot area, difficulties will continuously arise and the media of instruction will be even more. Hence it becomes most desirable for provinces to be regrouped on a linguistic basis. The language as a rule should correspond with the special variety of culture, of traditions and literature of the linguistic area concerned. All these factors will help in the general progress of the provinces.

ഈ അഭിപ്രായം ഇന്നും വളരെ ശക്തിയായി നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

“സാർ, ഈ അസംബ്ലിയിൽ തന്നെ പരിശോധിച്ചാൽ ഒരു വസ്തുത മനസ്സിലാകും. ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ സംസാരിക്കണമെന്ന് ചില ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർമാർ ആവശ്യപ്പെട്ടുകയറുകയായി. ഞാൻ സംസാരിക്കുന്ന മലയാളഭാഷ അറിയാത്തവർക്കൊക്കെയാണ് അവർ അങ്ങിനെ ആവശ്യപ്പെട്ടത്. അതേ സമയം ഇവിടെ അനേകം ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർമാർ തമിഴിൽ സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. തമിഴിൽ സംസാരിക്കുന്നത് മുഴുവൻ ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. കുറെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാം. ഈ അസംബ്ലിയിൽ വിവിധ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു ജനപ്രതിനിധികളായി വരുന്ന മെമ്പർമാർ ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെക്കുറിച്ചും ആവശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഭരണാധികാരികളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിമാർക്കും മറ്റു മെമ്പർമാർക്കും അതു ശരിയായി മനസ്സിലാകുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു വളരെ കഷ്ടമാണെന്നു പറയാതെ തരമില്ല. ഇങ്ങിനെ പന്ത്രണ്ടും മനസ്സിലാക്കുകയൊക്കെയാണ് ഭരണസംബന്ധമായ പല ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ഉണ്ടാകുന്നത്. ഇനി ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷിൽതന്നെ സംസാരിച്ചു വെന്ന് വെക്കുക. ഇംഗ്ലീഷിൽ സംസാരിച്ചാലും ഇവിടെയുള്ളതിൽ ഒരു വലിയ വീടാഗം അംഗങ്ങൾക്കും മനസ്സിലാവുകയില്ല. ഇങ്ങനെ ഒരു പന്ത്രണ്ടും മനസ്സിലാക്കുകയാണ് ഈ അസംബ്ലിയിൽതന്നെ നാം കാണുന്നതെങ്കിൽ ഇത് ജനാധിപത്യ ഭരണമാണെന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ജനാധിപത്യഭരണം എന്നു വെച്ചാലെന്താണ്? രാജ്യത്തിന്റെ ജനാധിപത്യപരമായ പുനർനിർമ്മിതിക്ക് ഭരണാധികാരികളും ഭരണീയരായ ബഹുജനങ്ങളും തമ്മിൽ പരസ്പരം പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജനാധിപത്യപരമായ രാജ്യത്തിന്റെ പുനർനിർമ്മിതിക്ക് ഭക്ഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സംസ്ഥാന പുനർവിഭജനം അത്യാവശ്യമാണ്.

“മറ്റൊരു സംഗതികൂടി ഈ അവസരത്തിൽ പറയണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നു. അറായത്, പശ്ചിമ തീരസംസ്ഥാനമാണ് വേണ്ടതെന്ന വാദത്തെ സംബന്ധിച്ച്, മലയാളം സംസാരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ ഒന്നുകുമ്പോൾ തിരു-കൊച്ചിയിലുള്ള തമിഴ് പ്രദേശങ്ങൾ കിട്ടുകയില്ലെന്നും നെല്ലു വിളയുന്ന നാഞ്ചിനാട് കൈവിട്ടു പോകുന്നത് വലിയൊരു നഷ്ടമാണെന്നുമാണ് അവർ വാദിക്കുന്നത്. അതിനോടു യോജിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറല്ല. ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾ പുനർവിഭജിക്കണമെന്ന പുറയുമ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചിയിലെ തമിഴ് സമോദരങ്ങൾ മരിക്കാശി സംസ്ഥാനത്തിലെ തമിഴ് പ്രദേശങ്ങളുമായി യോജിച്ച് ഒരു ഐക്യതമിഴ്കും കിട്ടാനുള്ള അവകാശം ന്യായം ആയിത്തന്നെ ഉണ്ട്. അവിടെ നെല്ലു വിളയുന്നുണ്ട്, സ്വർണ്ണം വിളയുന്നുണ്ട് എന്നെല്ലാം പറയുന്നത് വേറും അർത്ഥശൂന്യമായ വാദമാണ്. അന്ത്യമുണ്ടു ഭൂമിക്കുവേണ്ടിയുള്ള മൃതോഹരമാണ്. അതെന്ന് പറയാൻ എനിക്കു മടിയില്ല. It is nothing less than lust and greed for other's properties and other's land. അതു ജനാധിപത്യപരമായ ഒരു വാദമാ അഭിപ്രായപ്പെടാ അല്ല.

“നീലിരിയ്യ കടകം തെക്കൻ കണ്ണാടകവും മറ്റു മെല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ഐക്യ കേരളം സൃഷ്ടിക്കണമെന്നാണ് മറ്റൊരു വാദം ഇതും നികച്ചും അസംബന്ധമാണ്. കണ്ണാടകകാർക്കു കണ്ണാടക സംസ്ഥാനം അനുവദിക്കേണ്ടതാണ്. തമിഴ്കൾ തമിഴ് സംസ്ഥാനവും മലയാളികൾക്കു കേരള സംസ്ഥാനവും. അതാണ് നീതി. പാലക്കാട്ടുവെച്ച് ചേന്ന് മലയാള പ്രദേശം കോൺഗ്രസ് സമ്മേളനത്തിൽ ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ആ ദക്ഷിണ സംസ്ഥാന പ്രമേയം തെക്കെ ഇന്ത്യയിലെ വിവിധ ദേശീയ ജനവിഭാഗങ്ങളെ തമ്മിലടിപ്പിക്കാനും ദേശീയാഭിപ്രായങ്ങൾ ചവിട്ടി തെക്കു

6th May 1954] [Sri T. C. Narayanan Nambiar]

വാനം മാത്രമേ ഉപകരിയൂ. മാത്രമല്ല, ഈ പ്രദേശത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മലയാളി എം.എൽ.എ. മാർ തന്നെ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരാണ്. തത്വത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാതൊരു കത്തുനിർദ്ദേശം സാധ്യമല്ല. എങ്കിലും ഈ വിവിധാഭിപ്രായക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു രജത രേഖ ഞാൻ കാണുന്നുണ്ട്. അതായത്, ഈ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരെല്ലാം സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പുനർവിഭജനം ആവശ്യമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ ഏകാഭിപ്രായക്കാരാണ്. ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെന്റിന്റെയും ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെന്റ് നിയമിച്ചിട്ടുള്ള കമ്മീഷന്റെയും അഭിപ്രായവും അതുതന്നെയാണെന്നതിനു സംശയമില്ല. പുനർവിഭജനം എന്തല്ലാം തത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയായിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണ് മൗലികമായ പ്രശ്നം. അതിൽ അഭിപ്രായപ്രത്യാസത്തിനു വകയില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. അതുതന്നെയാണ് 1937 ലെ ഇന്ത്യൻ നാഷനൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ പ്രമേയത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും.

“ഇതിനിടയിൽ വിചിത്രമായ മറ്റൊരു വാദവും പൊന്തിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പുനർവിഭജനത്തിനു പററിയ സന്ദർഭം ഇതല്ലെന്ന ഒരു വാദമുണ്ട്. അതേരീടും പാക്കിസ്താനും തമ്മിലുള്ള സൈനികശത്രുത ബലത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്ന ഈ ചട്ടത്തിൽ, അന്തർദ്ദേശീയവും ദാരിദ്ര്യരേഖിയുമായ വിപത്തുകൾ നമ്മെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ചട്ടത്തിൽ, സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പുനർവിഭജനം ഇന്ത്യയുടെ ഐക്യത്തെക്കുറിച്ചു ബാധിക്കുമെന്നും അതു ആപൽക്കരമാണെന്നുമാണ് അതിനു പറയുന്ന ന്യായം. ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞുപോലെ ഈ വാദങ്ങളെല്ലാം വെറും അശബ്ദങ്ങളാണ്. ഇന്നു ഇന്ത്യയിൽ എത്രയും സംസ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ട്. ബോംബേ, ബംഗാൾ, ഒറീസ്സ, മധ്യപ്രദേശ്, മദ്രാസ്, ആന്ധ്ര എന്നിങ്ങനെ അനേകം സംസ്ഥാനങ്ങളുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്താണ് ഇന്ത്യാ യൂനിയൻ. ഇന്നു ഇരുപത്തെട്ടിലധികം സംസ്ഥാനങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ടുപോലും പുനർവിഭജനം കൊണ്ട് വാസ്തവത്തിൽ കറയുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ മഹാരാജ്യത്തെ ഇരുപതു ഭാഷാ സംസ്ഥാനങ്ങളായി വിഭജിച്ചാൽ മതി. ജനാധിപത്യപരമായ ഒരു പുനഃസംഘടന സാധ്യമാകും. അപ്പോൾ സന്ധനങ്ങളുടെ സംഖ്യ കൂടുകയും, കറയുകയാണ് വാസ്തവത്തിൽ ചെയ്യുന്നത്.

“സാമ്പത്തിക ഭരണയുടെ പേരിലാണ് മറ്റൊരരതിപ്പ്. ഐക്യകേരളത്തിനു സ്വന്തംകാലിൽനിന്നും കഴിയുമെന്നു എനിക്ക് ഉറപ്പുണ്ട്. ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റിനു വളരെ യധികം ഡോളർ സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കുന്ന കരുമുണ്ട്, തേയില തുടങ്ങി പലതും കേരളത്തിലുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം മലബാറിൽ സുലഭമാണ്. മലബാറിലെ പ്രകൃതി വിഭവങ്ങളെ ശരിയായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണ് ഭരണത്തിന്റെ മുൻപു വെച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന ഈ ഗവണ്മെന്റിനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ച ആങ്ങൾ ഈ അസംബ്ലിയിൽ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിമാർ പറയാറുണ്ട് മലബാറിന്റെ സ്ഥിതി ഒരു പ്രത്യേക നിലയാണ് എന്ന്. അങ്ങളുടെ ആരോപണങ്ങൾ ശരിയല്ല, അനാവശ്യമാണ്. മുന്നെല്ലാം മറുപടി പറയാറുണ്ട്. പക്ഷെ ഞാൻ പറയുന്നു, ആങ്ങളുടെ ആരോപണങ്ങൾ തികഞ്ഞ ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടിത്തന്നെ കൊണ്ടുവരുന്നതാണ്. ഒരു നാട്ടിന്റെ ഭൂപ്രകൃതിയുടെയും, ഭാഷയുടെയും, സംസ്കാരത്തിന്റെയും പ്രത്യേകതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്ന ആളുകൾ ഭരിച്ചാൽ ജനങ്ങളുടെ സന്തോഷവും സാമ്പത്തികവുമായ പുരോഗമനം സാധ്യമാകുകയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് നിര-കൊച്ചിയിലെ തമിഴ് പ്രദേശങ്ങളെ തമിഴ് നാട്ടിനോടുചേർത്തു ഒരു ഐക്യതമിഴ്കം രൂപീകരിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള ഭേദഗതിയേയും, മലറിയെക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തി ഐക്യകേരളം രൂപീകരിക്കേണ്ടതുള്ള ഭേദഗതിയേയും ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നത്. നിര-കൊച്ചിയിലെ രാജപ്രമുഖ വാഗ്ദാനം വരുത്തിക്കൊണ്ട് മദിരാശിയിലെ മലയാള പ്രദേശങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഒരു കേരളസംസ്ഥാനം അഭിവൃദ്ധിയുടേയും ഐക്യത്തിന്റേയും നാടായിരിക്കും.

“മാഹിയെപ്പറ്റി ഒരു വാക്കു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. മാഹി ഒരു വലിയ പ്രശ്നമല്ല. അത്രയ്ക്കു ചെറുതാണത്. ഈ സഭയുടെ വിശാലമായ പ്രസംഗമണ്ഡപത്തിൽ ഒരു കാര്യം ഉറപ്പികു കിടന്നുവെക്കുന്നതാണ് അതുപോലെയാണ് മാഹി കിടക്കുന്നത്. ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെന്റിന്റെ പട്ടാമുറവേഷം, നമ്മുടെ പാലീസ്സും വേഷം. മാഹിയിലുള്ള ബീച്ചി തെരപ്പുകാരും കൃഷിക്കാരും തൊഴിലാളികളും മാത്രം വിചാരിച്ചാൽമതി മാഹിയിലെ ഫർമുഭരണത്തെ കടപ്പുകിയെറിയാൻ. അതിനുള്ള ധിരോദത്തത അവർക്കുണ്ട്. അമേരിക്കൻ സാജ്വത്വം സൈനികത്താവളങ്ങളാക്കി രാജ്യത്തിന്റെ രക്ഷയെ

[Sri T. C. Narayanan Nambiar] [6th May 1954]

അന്നെ അപകടപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ സാമ്രാജ്യവാദികളുടെ കടമപ്പങ്കി രാജ്യത്തിന്റെ സുരക്ഷാരത്നം സുദൃഢമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മഹിയെക്കൂടി കേരള സംസ്ഥാനത്തിൽ ചേർക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണ്. മഹിയെ നമ്മുടെ വീരരക്ത സാക്ഷികൾ അതാനാവശ്യപ്പെടുന്നത്. ആ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് മഹിയെക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്ന ഭേദഗതിയെ ഞാൻ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നത്. ഇതിനപ്പുറം ദീർഘമായി സംസാരിക്കുവാൻ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

“സമ്പത്തിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്താണ് ഏകീകൃതീയായും പറയാൻ സാധിക്കും. ഐക്യകേരളത്തിനു സ്വന്തം കാലിൽ നില്ക്കാൻ കഴിയുമെന്ന്. മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തിലുൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു മലയാളപ്രദേശങ്ങളും തിരു-കൊച്ചിയിലുള്ള മലയാളപ്രദേശങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേർത്തുകൊടുത്തു ഒരു ഐക്യകേരളമാണ് ഞങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്.”

“ഇനി ഒരു പ്രശ്നമുണ്ട്. അതായത്, അതൃപ്തി പ്രദേശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നം. ഉദാഹരണത്തിന് തെക്കൻ കണ്ണാടകത്തിലേയും നീലഗിരി ജില്ലയിലേയും മലയാളം സംസാരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ. അവയും ഐക്യകേരളത്തിൽ ചേർക്കുന്നതാണ്. ഏതെല്ലാം താലൂക്കുകളെ അല്ലെങ്കിൽ ഗ്രാമങ്ങളെ അങ്ങിനെ ചേർക്കണമെന്നുള്ളതാണ് പ്രശ്നം. അതിനും വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ പരിഹാരം കാണാവുന്നതാണ്. പഴയ മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തെ ആസ്ഥാനം സംസ്ഥാനമായും ബാക്കിയുള്ള മദ്രാസ് സംസ്ഥാനമായും വിഭജിച്ച അവസരത്തിൽ നാം ചില തത്വങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതൃപ്തിപ്രദേശങ്ങളെ വിഭജിച്ചു യൂണിറ്റുകളായി തിരിച്ചു ഭൂരിപക്ഷം ആളുകൾ ഏതു ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നുവോ ആ ഭാഷ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന തൊട്ടുകിടക്കുന്ന സംസ്ഥാനത്തോടു ചേർക്കും. അതാണ് നാം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള തത്വം. അതേ തത്വത്തെ തുടരുകയാണെങ്കിൽ യാതൊരു വിചിത്രവും കൂടാതെ ആ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാവുന്നതാണ്. സ്വത്തുക്കളും ബാധ്യതകളും (assets and liabilities) വീതിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും നാം ഒരു തത്വം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനിയുള്ള വിഭജനത്തിലും ആ തത്വത്തെ സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്.”

“ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സംസ്ഥാന പുനർവിഭജനം ഏതുപ്രകാരത്തിൽ നോക്കിയാലും ഉപതരമായ ഐക്യത്തിനും ധൃതിതരമായ മുണററത്തന്നും വഴി തെളിയിക്കുമെന്നതിന്നു യാതൊരു സംശയമില്ല. അവ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സാമ്രാജ്യവാദികളായ ബ്രിട്ടീഷുകാർ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള അനൈക്യത്തിനും ക്രിത്രിമ വിഭജനങ്ങൾക്കും കരുന്തങ്ങൾക്കും അറുതിവരുത്തും. അങ്ങനെ ജനാധിപത്യവും അവസരസമത്വവും ഇവിടെ സാക്ഷാത്കരപീകരിക്കപ്പെടും. നമ്മുടെ സംസ്ഥാനത്തിനു മാത്രമല്ല, ഇൻഡ്യയ്ക്കൊട്ടാകെ അന്നെ ഐക്യത്തിന്റെ രാജപാതയിൽക്കൂടി സമാധാനത്തിന്റെ രാജപാതയിൽക്കൂടി, സുരക്ഷിതത്തിന്റെ രാജപാതയിൽക്കൂടി, സാംസ്കാരികോന്നതിയുടെ രാജപാതയിൽക്കൂടി, അതിവേഗത്തിൽ മുങ്ങാട്ടുപോകാൻ ഇതു സഹായിക്കും. അതുകൊണ്ട് ഈ പ്രശ്നത്തെ ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഭേദഗതികളോടുകൂടി സ്വീകരിക്കണമെന്ന് ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. അതു സ്വീകരിക്കപ്പെടുമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.”

* SRI M. NARAYANA KURUP:—“Mr. Deputy Speaker, Sir, I must confess that I was not prepared today to speak on this resolution. However, such an important Motion having come before the Assembly, I must say something. Sir, a resolution of this type at this stage is, according to me, unnecessary, inopportune and incompetent. Unnecessary, because the whole idea of redistribution of States has been engaging the serious attention of the Government. The Government of India have now appointed a Commission to go into the whole problem. Various people and organizations have expressed their views on the question of redistribution of States on a linguistic basis and it is up to them to tender their evidence before the Commission and help it to arrive at a decision consistent with the policy behind the appointment of the Commission. Therefore, I think that this resolution is unnecessary just now. The question of linguistic States has been raised in the Assembly on various occasions—at the time of interpellations and otherwise—and this

6th May 1954] [Sri M. Narayana Kurup]

Government have rightly adopted the policy that they do not wish to align themselves with any particular view but to remain neutral. That of course does not mean that the Party that is ruling the State for the present has no particular views. I believe not only this Government but every State Government in India has adopted the same attitude because more or less all the States are multi-lingual and it will be awkward and will embarrass others if a majority section speaking a particular language in a particular State expresses a particular opinion on the issue. Therefore, I think that the best policy for the Government would be to remain neutral in such matters. I think it has been their policy and it should be continued. This Assembly in expressing its opinion on this matter, though it is only a recommendation to the Government, will draw the Government away from that policy and will compel the Government to swerve from the policy of neutrality in this matter which it has a right to keep up.

10
a.m.

“ Then, Sir, I say it is incompetent because the resolution concerns not only the territory comprised in this State but also other States. For instance the mover of the resolution referred to Mahe and also to Travancore-Cochin State. Of course, if the representatives of all these people were assembled in a place and they were given the power to determine how the linguistic areas should be redistributed, then it would be quite within their competence to discuss and arrive at a decision. But just now we are reckoning without the host. Another important State which was mentioned and to which these areas are to be tacked on is the area comprising Travancore-Cochin State. That State has no *locus standi* here. Therefore we have no right to say that a particular area should be tacked on to another State without consulting that State. To that extent, this resolution is incompetent. Coming to the crux of the matter, the only thing which the Assembly is entitled to say, if it so desires, is that we do not want the Malabar district in this State. If it is their desire, they can say so. It will be quite within the jurisdiction of the Assembly. The moment such a wish is given expression to—however much it might affect us, we do not care—that moment we will quit. But that is not the question that has come up here. I do not want to say anything further about that matter.

“ Therefore, I submit, Sir, the purpose or the content of this resolution is far beyond the competence of this Assembly. On that ground itself, it has to be voted down. On the question of redistribution of States on a linguistic basis, of course, we have our own opinion. Nobody would say that every language area should have a State. If that were to be the basis, then imagine a North Indian State with Hindi as the State Language. It would be a monstrosity. It will be an unwieldy State. We know there is negotiation or propaganda going on to divide the Uttar Pradesh State itself. Of course, language is one of the important factors that go to make up a State. But nowhere has it been stated that language alone

[Sri M. Narayana Kurup]

[6th May 1954]

should be the basis. Even the greatest votary of linguistic States has confessed that administrative convenience, financial stability and many more matters have to be taken into consideration in the matter of redistribution of States. But it is also a matter of opinion whether a State is economically viable or whether a State satisfies the condition of administrative convenience. All these things will have to be considered. The proper forum for that will be to tender evidence before the Commission that has been appointed by the Government of India and not to debate upon that on the floor of this Assembly. Of course, if the Assembly is serious on the matter, we can appoint a committee to go into the question and express the opinion of the Assembly. That has not been done. Therefore, I think this is not a matter which can be discussed in a haphazard manner and decided by a majority or a minority vote because these are questions which have to be decided on principles and not by votes. At this stage when the Commission appointed for this purpose is examining the question seriously, it will only be embarrassing them if one State which is a multi-lingual State expresses its opinion unlike any other State.

“ Then, Sir, as I said before, the only thing that is within the competence of this House is with respect to us, Malayalees. It should be left to the people of Malabar to decide whether they should join the Travancore-Cochin State and it is for the people of the Travancore-Cochin State to say whether they would welcome us or not. If the Tamil people do not want us, we will not be erased out of the earth because we are there and we will continue to exist. Sir, there are nations today which are fortunately situated. They are rich. America is very rich. Soviet Russia is very rich. India is very poor. But we do not grumble on that account. We cannot be scrapped. We must exist. Likewise the different States in India may be differently situated. One State may be rich, fortunate, industrially advanced and the people of that State may be happy. There may be other States also which are poor. But in this 20th Century what we are doing is to overcome the barriers created by Nature and to distribute as far as possible the bounties of Nature and to reduce inequality, not only between State and State but even between independent countries. That is why we oftentimes say that no country has the exclusive right to enjoy all the wealth because it has been peculiarly and happily situated on account of Nature's gifts. Of course, I know, these are quite different considerations which are not quite relevant to this aspect of the question. But our stand is this. It is open to the Assembly to decide what should be done with the Malayalee area, the Kannada area or any other area and to make recommendations. But they should not compel us by their majority to go anywhere. We will go to wilderness, to heaven or hell. But it is not a matter for this Assembly to decide.”

* SRI K. M. SEETHI SAHIB :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, this resolution raises very serious and important questions regarding the formation of a Kerala State and as a Member of the Muslim

•6th May 1954] [Sri K. M. Seethi Sahib]

League Legislature Party, I deem it my duty to offer a few remarks on this very important resolution. As has been pointed out on the floor of this House, this resolution seems to be rather inopportune, for this reason that the matter is now engaging the attention of the *ad hoc* Committee appointed by the Government of India. The High Power Commission appointed by the Government of India is actively engaged in collecting materials and evidence to come to a definite conclusion regarding the redistribution of the different States in India. To me, it appears that it is a little out of the way and also irregular for us to ask the Madras Government to recommend to the President of the Indian Union that the Kerala State should be formed on a certain basis because the very basis is being enquired into by the High Power Commission elaborately and in great detail. This will be a little embarrassing to the Commission and also prejudice the conclusions that might be arrived at by the Commission. So, what I would respectfully ask the hon. Mover of the resolution is not to press the Government to make specific recommendations to the President on the formation of the Kerala State but make this resolution really an occasion for giving out our views on the formation of linguistic States. On the question of the formation of the Kerala State, I would desire to make this point quite clear that, whatever be the views of certain sections in this House, a Kerala State is inevitable and unavoidable in the light of the formation of the Andhra State. By the formation of the Andhra State we have to come to the irresistible position that the residuary State has also got to be redistributed. As a matter of fact, there has been a persistent demand from certain quarters for the integration of the Travancore-Cochin State with the Madras State, and the Tamil areas of the Madras State, on the other hand, have made it abundantly clear that the Travancore-Cochin State is an unwanted factor as far as the Madras State is concerned nor is the Travancore-Cochin State anxious for it. No doubt certain integral parts of Travancore-Cochin State think that joining the Madras State would help them in the direction of removing certain iniquities and difficulties that have resulted from the integration of Travancore and Cochin. As far as Malabar is concerned, it appears to me that Malabar is not anxious to be a part of the Tamil State nor is Tamilnad anxious to have Malabar as an integral part of it because the Tamilians are honestly feeling that Malabar is more a liability than an asset to the Madras State. The Tamilians naturally ask why they should be in charge of feeding the Malabar district by arranging for extra quantities of rice without a corresponding return from Malabar. This may be the natural feeling of the Tamilians who think that if Malabar is disintegrated from the Tamil State they need not be sorry for it.

10-10
a.m.

“ In such a situation, the Travancore-Cochin State, the Malabar district and the contiguous Malayalam speaking areas of South Kanara, the Nilgiris district and the islands attached to Malabar and South Kanara districts will be the natural alignment for the formation of a Kerala State. But, this question has to be

[Sri K. M. Seethi Sahib] [6th May 1954]

gone into by the Linguistic Provinces Commission because the integration of areas now attached to districts other than Malabar will have to be considered with the representatives of those districts also and the high power commission alone will be competent to make useful and valid recommendations for the acceptance of the Government of India. This is my view of the matter, namely, that even though I wholeheartedly support the idea of the formation of a Kerala State, I feel, Sir, that the mover of the Resolution will be well advised not to press this resolution at this stage."

* SRI P. RANGASWAMI REDDIAR :—" Mr. Deputy Speaker, Sir, I support this Resolution. Before the Andhra State was formed, the Madras State no doubt consisted of the Malayalam speaking, the Kannada speaking, the Tamil speaking and Telugu speaking areas. All these four areas went under the common name of the Madras State. After 1st October 1953, that is, after the formation of the Andhra State, many people in Tamilnad expected that the residuary State would be renamed as 'Tamilnad' notwithstanding the fact that about one and a half districts of Malayalam speaking area and one district of Kannada speaking area continued to remain in the residuary State. Many right thinking people in Tamilnad still think that the name Residuary State is not good."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" It is not the Residuary State but it is called the Madras State."

* SRI P. RANGASWAMI REDDIAR :—" They think that the residuary State should be named only as Tamilnad or 'Tamizhagam' and, in fact, a resolution to this effect has been given notice of long ago by not less than three hon. Members and it is also the feeling of the majority of the Tamil speaking people that after 1st October 1953 it ought to have been called only as 'Tamilnad' or 'Tamizhagam' and not as the Residuary State or the Madras State as the Hon. the Minister for Finance pointed out. Whatever may be the consequences of the formation of the Kerala State, the Tamilians will be neither sorry nor glad for parting with the Malayalam speaking people. After 1st October 1953, the only correct attitude will be that we should have linguistic States re-arranged or re-shuffled on a linguistic basis.

"If the Malayalam-speaking areas and the Kannada-speaking areas are severed from the Madras State, we would be left with 10 or 11 purely Tamil speaking districts. No doubt, after 1st October 1953, the boundary of Tamilnad has been diminished. For a very long time the boundary of Tamizhagam has been fixed as extending from Cape Comorin in the South to Thiruvengadam in the North as mentioned in the earliest Tamil classic 'Tholkappiyam.' Though they have lost a portion of Tamilnad in the North, still the Tamilians do not feel poorer and would, in fact, be very glad if these linguistic States are formed as early as possible. If it is not possible to do so earlier, it is better to have

6th May 1954] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

the Karnataka State and the Kerala State at least from 1st October 1954. There is absolutely nothing wrong either for this Assembly or for this Government to take all possible steps to bring pressure on the Central Government to see that these linguistic States are carved out before 1st October 1954 and that a Tamizhagam is formed after the severance of the Malayalam and Kannada speaking areas.

“ At the same time, some amendments have also been given notice of to this Resolution seeking to add some Tamil speaking areas in Travancore-Cochin State generally known as Nanjil Nad and certain adjoining areas to the Madras State or Tamilnad after the severance of the Malayalam and Kannada linguistic areas from it. All these proposals may be taken up speedily by the Government without any agitation on the part of the public and without any sacrifice on the part of any individual or a number of individuals. I do not think the creation of these linguistic States would stand in the way of the prosperity of these States or the general prosperity of India taken as a whole. With these words, I support this motion.”

SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I naturally rise to support the Resolution that has been moved here. I am not a little puzzled by some of the preliminary submissions which have been made as a kind of obstacle or impediment to the consideration of this Resolution at this juncture by my hon. Friends, Sri M. Narayana Kurup and Sri K. M. Seethi Sahib. It is said that it is inopportune, it is unnecessary and avoidable or something like that but I would rather substitute three other expressions in their place, namely, that it is inconvenient, it is awkward and very disconcerting indeed to have to speak out on a matter where the feelings of the people are fairly clear and fairly firm.

“ But, let us see why it is inopportune. I am glad, even at this moment, to make it quite clear that I am completely and heartily in agreement with hon. Member Sri Seethi Sahib that willy-nilly Aikya Kerala will be formed and I also desire that Aikya Kerala should be formed at as early a date as possible. But, it is the inopportune character of this resolution that I do not quite understand probably because of deficiency of understanding. Now, it is said that there is a high power committee or Boundary Commission or Linguistic States Commission going round collecting data and it is precisely at this moment that public opinion should be mobilised, organisations should express their views and responsible bodies like Legislative Assemblies and Legislative Councils which represent the people should voice the feelings, the sentiments and the opinions of the people. This is the most opportune moment. This is just about the time, when the enquiry is to be held under the care and charge of a high power commission, when we sitting here representing the people of the Madras State, or, shall I say the peoples of the Madras State, should voice forth the

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [6th May 1954]

feelings of the people and this House should inform the commission in advance whether it is the view of the people of the Madras State, composed as they are of Malayalam, Tamil and Kannada speaking peoples, that there should be the formation of this Kerala State or there should not be the formation of this State. There is no more opportune moment, no better juncture when this matter should be discussed by this Assembly.

10-20
a.m.

"It would be altogether a different thing if, from a legalistic point of view, we prejudice this issue by giving a verdict in advance. If this House were to be the Judge or Arbiter of this issue and if this house were to give an advance decision the Boundary Commission or the States Reorganization Commission gives a decision, it might then embarrass the Boundary or the States Reorganization Commission. But is this House the only body? There are various organizations, various political parties, various kisan organizations of the people who go about mobilizing the opinions of people. Are they not expressing their views? Similarly it will be shirking our responsibility if we do not pass a resolution of this sort and fail to express our opinion which affects, shall I say the destinies of millions of the people of our State, I mean, the millions of Malayalees who now form part of the Madras State. On the other hand, if we realise our responsibility and pass this resolution at this right moment, not only would we have done the correct thing and that too at the right moment but we would also have given the responsible opinion of this House to the Boundary Commission or States Reorganization Commission, on a matter, which as I have said earlier, affects the destinies of millions of Malayalees.

"Shall I say a few words in respect of the argument that has been put forward about the inappropriate character of this resolution? Is the resolution so unnecessary as to be repelled? Let me submit that those who say so have not gone into the merits of the case. Repeated observations by different political parties on the public platform have confirmed the unanimous wish of the people of Malabar to join in Aikya Kerala. As Mr. Seethi has pointed out, we cannot resist the rising tide of the people, just as we cannot resist the tide of the Niagara or the Tiber. If not to-day one day or other, we have to meet it. We have to meet the growing upheaval in the direction of the formation of Kerala State including Malabar not only by intellectuals, individuals or parties or groups but by the Keralas as a whole. Let us not brush aside their argument. Let us go into the rationale of the whole thing. Let us go into the arguments, pros and cons of this subject. Let us now go into the question, which is very often repeated, viz., the question of viability. 'Is there economic self-sufficiency for the Kerala State to be formed?'—that is the question. Is there the optimum administrative self-sufficiency for the State to be formed? Will the new State to be formed be a viable unit? These are the questions which we should consider in connection with the formation of the new State of Aikya Kerala? While doing so, may I request hon. Members of this House not

6th May 1954] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

to view this question with any bias but view the whole thing dispassionately and calmly, and might I say, reasonably also. It is now said that Travancore-Cochin State, which has come into existence after the integration of the States effected after August 15, 1947, is an economically self-sufficient unit. If that is the argument that is put forward in respect of Travancore-Cochin State, the argument regarding the viability of the unit of Travancore-Cochin *cum* Malabar is all the more stronger. There could be no argument then in saying that Travancore-Cochin-*cum*-Malabar could not be economically self-sufficient. There is no need to argue that question at all for that question poses itself for argument only if like Rayalaseema, Malabar, was a drag and drain on the finances of the Madras State. Our experience as hon. Members of the Legislature and with a knowledge of the different Budgets that have been presented, go to show very clearly that Malabar is not so poorly placed as Rayalaseema but that on the contrary, it is contributing something at least to the coffers of the Madras State. If Travancore-Cochin State itself is self-sufficient and is a viable unit, that State *plus* Malabar will be all the more economically self-sufficient, since the latter will not be a drain on Travancore-Cochin State. Therefore, let me submit that there is no room for the argument that Travancore-Cochin *plus* Malabar cannot be a viable unit.

“ The only thing that is said of Malabar is that it is deficit in regard to food. But what was the picture of the whole of India a few years ago? It was said then that the acutest problem then was the food problem. It was said that the food problem was the most intricate problem, that the Government of India were spending crores of rupees on it and that their foreign exchange was adversely affected on account of it. But what is the picture now? Within a couple of years, the picture has changed. Recently, I think a few days back, the Hon. the Minister in charge of Food observed in Parliament that the food position in the whole country was quite satisfactory and that in fact the Government of India were even thinking of exporting some foodgrains to foreign countries who may need them. Therefore it is, I say that within a few years the picture of Malabar may change. With the new wave of enthusiasm that would be unleashed when Malabar would join the Kerala State, the Malayalees will electrify the whole atmosphere with their ardour and zeal and they will put in their maximum effort and with the already prevalent bounties of nature with which Malabar had been endowed, it would not be difficult to make Malabar self-sufficient in the matter of food within a few years from now. The nightmare of food deficit will vanish then when once the people with their new zeal and with their devotion begin to work to increase the food output. The nightmares of to-day will become the dreams of to-morrow. Once the people of Malabar are enraptured by the enthusiasm of Malabar joining Kerala, I am confident they will put in their best effort to wipe out the food deficit. They will surely increase the food potential of Malabar. Let there be no misapprehension over it.

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [6th May 1954]

“ The next question that is posed for argument is whether Malabar is enraptured by the enthusiasm in joining with Coorg, which is composed of a couple of taluks? Malabar contains nine taluks and five times Coorg is Malabar. Very recently the legislators of Coorg met and passed a unanimous resolution to the effect that Coorg should continue to remain as a separate unit. They do not want even to join the Karnataka State that may be formed. If such a small State like Coorg much smaller than Malabar could carry on as an economic unit for well nigh seven years after 1947, then why doubt that Malabar cannot be a compact administrative unit. If Malabar is tacked on to Travancore-Cochin, then the area is enlarged and it will be all the more easy to effect the necessary administrative changes. There could be embarrassment only if Malabar is constituted as a separate unit. But what we want is Travancore-Cochin State plus Malabar, viz., the Kerala State. The gains that would accrue from it are enormous.

“ It is often said people are expressing fissiparous tendencies when they talk of linguistic States. It is said that those people often forget that India is a Nation and that we should preserve its homogeneous character. I say all these arguments are wrong. Can it be said that those people have no loyalty for Bharath, for India, as a nation? Does it mean that I who plead for the formation of Kerala State is not loyal to the Indian Union? Does it mean that Malayalees, after the formation of Kerala State, would not be loyal to the Indian Union? It is all wrong. The other argument that is put forward against the formation of linguistic States is that it would give room for internecine quarrels between the States? Am I less loyal then to Madras because I happen to be a Malayalee? I love Madras. I was born and bred up in Malabar. So I love Malabar also. I was born and bred up in the Indian soil. So I owe my allegiance to Bharath. How could I be less loyal to Madras after Malabar is tacked on to Travancore-Cochin State? We have had a typical case. The Andhra State which was formed after 1st of October 1953 after prolonged struggle, after bitter altercation, after bitter fight and after martyrdom is now our neighbouring State? Does it mean that the Andhras are now hostile to us? Are we quarrelling with them now? Do we not see in the visitors galleries here some of them coming and witnessing the proceedings of this Legislature? Do we not go to them and shake hands with them with a feeling of mutual love and affection? Will there not be the same reciprocal treatment if we go there? Can we say that the petals and flowers of a tree are different? Can we say that because the branches of a tree are spread over, it is separated from the root? Can we say that the flowers that blossom are distinct from the tree? No, surely not. That is why I say whether it be the Tamils with Tamilagam, or Telugus with Andhra, or Malayalees with Kerala, or Kannadigas with Karnataka—all of them belong to the one unit and that is India. That fact I always conceded. But what I say is when the people are for the formation of their own linguistic State, that is a legitimate cry and it could not be ignored.

6th May 1954] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

When there are several brothers in a family, it is natural that there will be a division at some time or other. Should we have fights and a suit for partition and then only divide? Let us form the family council with the father and his wife and children, let us sit down together, discuss and divide into homogenous units in the best of spirits, remembering at the same time that we all belong to the same joint family. That is a much wiser course. Therefore I say, administratively speaking, that this 'fissiparous' argument is really chimerical and is an argument which is really not sound. On clear thinking and cold calculation, we find that it is much better for us to divide. There are some things in common and at the same time there are some things which are peculiar to the Malayalam-speaking area as compared with the rest of this composite State. Our Constitution is a federal and not a unitary constitution. In a federal constitution, there must be a federation of several States. How are these States to be formed? For administrative convenience, they should be homogeneous units comprising people speaking a common language. Formation of linguistic States will lead to more harmony. Why do I attach so much importance to linguistic States? Because man has not yet devised a greater force or factor which keeps people closer to their neighbours than language. The very milieu or pattern of our thought, the very style of our living and our customs and manners are influenced by our language. Language is a factor which leads to cohesion or fusion. I do not say that language is the be-all-and-end-all. If there are any other considerations that should be taken into account in the formation of States, we should consider them also. I only say that language is a most important and dominant consideration. If States are formed on the basis of this dominant consideration, each State will be homogeneous within itself and harmonious in the whole. That I submit is a very good reason why we should have Aikya Kerala. Then it is said that the Travancore-Cochin people may not like to take us and we are asked why we should thrust ourselves upon them without consulting them. The whole point is whether we should have Aikya Kerala or not. Let me tell my Tamil friends that, if they oppose the formation of Aikya Kerala, they are really digging the grave for their Tamil State. The argument for the formation of a Tamil State is the same as that for the formation of a Kerala State. So, if my Tamil friends oppose the formation of a Kerala State and at the same time demand the formation of a Tamil State, they will be placing themselves in a very incongruous position. I want them to remember that in the garb of demanding a Kerala State, we are demanding a Tamil State also. Therefore I submit that they should support the demand for a Kerala State.

"Then I want to point out the urgent need for forming Aikya Kerala on administrative grounds. The proof of that need, we are witnessing in this Assembly itself. Is it not regrettable that to-day I should be speaking in English on the Kerala issue? I find that many of the Members sitting in this House do not understand Malayalam. I could convey my thoughts only in Malayalam

[Sri V. R. Krishna Ayyar]

[6th May 1954]

or English. If I want to convey them in Malayalam, the hearers or the receiving sets do not know Malayalam. So I have to adopt an alien tongue. Administrative convenience makes it absolutely necessary and urgent to have a redivision of the States on a linguistic basis. What is the basis of democracy? The rulers and the ruled must have inter-communication of the most intimate character. Then only there will be responsible Government. What the people ask or plead for must be understood by those who are holding the reins of administration and this is possible only when they understand the language of the people. If they do not understand the language, they will miss the aspirations of the people. We have been having clashes in this House during the question hour. We say that the people of Malabar want the execution of an electricity project or an irrigation project and plead that, since the conditions in Malabar are quite different from those prevailing in the other parts of the State, the problems of Malabar should be approached from a different angle. People from Tamilnad cannot understand the peculiar conditions of Malabar. My Friend the Hon. Sri M. A. Manickavelu Naicker will bear testimony to the fact that Malabar is a peculiar land. It is quite a homely thing for us, but quite strange for him. It is unfortunate that this sort of relationship should subsist between the rulers and the ruled. It is possible for the rulers to understand the ruled only when they understand the language of the people. I will give one illustration. Recently there was a firing in Naduvattam in Malabar. An enquiry was held by the Government and in it, it was disclosed that the District Superintendent of Police, a Tamil gentleman with the most bona fide intention commanded the unlawful assembly to disperse in Tamil and in English. The announcement had to be translated into Malayalam by a subordinate officer! Many lawyers are making a living in some measure because the ordinary litigant does not know English, which is the language in which the business of the Court is transacted. Let us take agricultural officers who have got to move with the ryots and give them advice and guidance. It is not uncommon that a Tamilian agricultural officer or District or Deputy Superintendent of Police or any other officer is posted to Malabar. Unless the officers understand the language of the people, they cannot enter into the spirit or genius of the people whom they are called upon to serve.

“Democracy can live only where the administrators understand the people and respond to their desires. The vehicle of a common language between the rulers and the ruled is necessary if democracy is to live and harmony is to prevail in the country. If we are to rise as an Indian nation, we must also rise as subordinate units of that nation, namely, as linguistic States.”

10-38 *SRI M. PALANIYANDI :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே,
a.m. நான் தோழர் ஸ்ரீ டி. வி. நாராயண நம்பியார் பிரேரேபித்திருக்கும்படியான தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன். மொழி வழியாக மாகாணங்கள் அமைக்கப்படவேண்டுமென்பது மக்கள் எல்லோருடைய விருப்பமாகும். ஆனால்

6th May 1954]

[Sri M. Palaniyandi]

இதற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருப்பவர்கள் பிறரைச் சுரண்டி வாழ விரும்பும் சுயநலம் படைத்தவர்கள்தான். தமிழர்களாயினும் சரி, ஆந்திரர்களாயினும் சரி, மலையாளிகளாயினும் சரி. சுயநலம் படைத்தவர்கள்தான் மொழி வழியாக மாகாணங்கள் ஏற்படக்கூடாதபடி பல முட்டுக்கட்டைகளை ஒன்று மாற்றி ஒன்றாகப் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக எடுத்துக்கொண்டால் நாகர்கோவில் பகுதியிலுள்ள தமிழர்கள் தமிழகத் தோடுசேரவேண்டுமென்ற விளர்ச்சியை ஆரம்பித்து பலவருஷங்களாகிவிட்டது. ஆனால் அங்கிருக்கக்கூடிய சுயநலமிகள், குறிப்பாக மலையாளிகள் அதற்குத் தடையாகப் பல காரணங்களைக் கூறிவருகிறார்கள். இதனால் அந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள தமிழ் மக்கள் உள்ளம் கொதித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். திருவாங்கூர்-காங்கிரஸ் கட்சியுடன் ஒத்துழைக்க அவர்கள் மறுத்ததும் உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். அதைப்போலவேதான் ஆந்திர மாகாணத்தோடு சேர்ந்துவிட்ட சித்தூர் தமிழ் பிரதேச மக்களும் ஆந்திர மடைந்திருக்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் அடிப்பலையான காரணம் மக்கள் உணர்ச்சியைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ளாததுதான். இன்றையதினம் நாம் ஏன் தனித் தமிழ் மாகாணம் அமையவேண்டுமென்று கேட்கிறோம் என்றால், இந்தச் சட்ட சபையில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள் யாவும் தமிழில் இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்தப் பிராந்திய மக்கள் அதனை நன்கு புரிந்துகொள்ள முடியும் என்ற காரணத்திற்காகத்தான் இன்றைக்கு ஒரு விஷயத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். ஆங்கிலம் தெரியாத அங்கத்தினர் யாராவது தமிழில் கேள்வி கேட்டால் கனம் மந்திரிகள் ஆங்கிலத்தில் பதில் சொல்கிறார்கள். கனம் மந்திரிகளுக்குத் தமிழ் தெரியாதா? தெரியும். இருந்தாலும் நம்முடன் மலையாளிகளும், கன்னடர்களும் இருப்பதன் காரணமாக அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் பேசவேண்டி யிருக்கிறது. ஆகவேதான் ஆந்திரர்களைப்போல மலையாளிகள் ஐக்கிய கேரள மாகாணத்தையும், கன்னடர்கள் கன்னட மாகாணத்தையும் அமைத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று நாம் எல்லோரும் விரும்பவேண்டும். அப்பொழுது, தனித் தமிழ் மாகாணம் தானே அமைந்துவிடும். ஐயம் கேரளம் அமைந்தால் அதன் பொருளாதார நிலைமை ரொம்பவும் மோசமாக இருக்குமென்ற காரணத்தைக் காட்டி அதைப் பிரிக்கக்கூடாது என்று சொல்லும் மலையாளிகளின் வாதமும் சரியல்ல. பிறரைச் சுரண்டி வாழவேண்டுமென்ற நோக்கம் படைத்தவர்கள் வேண்டுமானால் அப்படிச் சொல்லலாம். நிச்சயமாகத் தமிழர்கள் எல்லோரும் தனித் தமிழ் மாகாணம் அமைவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எல்லாம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், ஆகவே இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“முன்பு இந்தச் சட்டசபையில் கனம் ராஜாஜி அவர்கள் பேசும்போது ஒரு விஷயத்தைச் சொன்னார்கள். 1928-ம் வருஷத்திலே ஸ்ரீ மோதிலால் நேருவைத் தலைவராகவும், ஸ்ரீ ஜவஹர்லால் நேருவைக் காரியதரிசியாகவும் கொண்ட காங்கிரஸ் கமிட்டி இந்தியா முழுவதிலுமுள்ள மக்களிடையே ஒற்றுமையை உணர்ப்பண்ண மொழிவழியாகத்தான் மாகாணத்தைப் பிரிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்திருக்கிறது. மொழிவழியாகத்தான் மாகாணம் அமையவேண்டுமென்று அன்றைக்கு ஸ்ரீ ஜவஹர்லால் நேருவே சொல்லியிருக்கிறார். அன்றைக்கு ஆந்திராவுக்கு ஒரு காங்கிரஸ் கமிட்டி, தமிழகத் திற்கு ஒரு காங்கிரஸ் கமிட்டி என்றுதான் அமைந்தது. பின்னர் காந்திஜி அவர்களின் நிர்மாணத் திட்டத்தில் ஒன்றாகிய ஹிந்திப் பிரசாரத்திற்காக ஹிந்திப் பிரசார சபைகளை நாடு முழுவதிலும் ஏற்படுத்திய காலத்தில் இந்தியா முழுவதையும் மொழிவழி மாகாணங்களாகவே பிரித்திருக்கிறார்கள். குறிப்பாக தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஹிந்திப் பிரசார சபா நாகர்கோவில் இருக்கும். மலபாரைச் சேர்ந்த ஹிந்திப் பிரசார சபா திருவாங்கூர், கெர்ச்சியில் இருக்கும். அதேபோல கன்னட ராஜ்ய ஹிந்திப் பிரசார சபை கன்னட எல்லைக்குள் இருக்கும். இப்படி சரியான முறையில் ஹிந்திப் பிரசாரத்திற்காக மொழிவழியே பல சபைகளை அமைத்திருக்கிறார்கள். அதைப்போலவே நிர்வாகத்திற்கும், ஏன் இந்தியா பூராவையும் குறிப்பாக தமிழகத்தையும், ஐக்கிய கேரளத்தையும் அமைக்கக்கூடாது என்று

[Sri M. Palaniyandi]

[6th May 1954]

கேட்டால் அப்பொழுது இருந்த சந்தர்ப்பம் வேறு, இப்பொழுது இருக்கும் சந்தர்ப்பம் வேறு என்று முன்பு ஒரு தடவை கனம் ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்கள் சொன்னார்கள். அன்றைக்கு எத்தமாதிரியான சூழ்நிலை இருந்தது. அதற்கு மாறுபட்ட வகையில் இன்றைக்கு எந்தவிதமான சூழ்நிலை நிலவுகிறதென்றுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை. முன் இருந்ததை விட இப்பொழுதுதான் மொழிவழியாக ராஜ்யங்களை அமைக்கவேண்டிய ஒரு நிர்வாகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பாக இன்றைக்கு 29 மாகாணங்கள் இருக்குமானால் மொழிவழியாக ராஜ்யங்களை சரிபடுத்தி உற்பத்தா 20 மாகாணங்கள்தான் இருக்கும். அப்பொழுது மக்களும் உற்சாகத்தோடு தங்கள் தங்கள் ராஜ்ய நலனைக் கருதி உழைப்பார்கள். பொது நிர்வாகமும் நன்றாக இருக்கும். ஆகவே அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு சென்னை ராஜ்யத்திலுள்ள மலையாள பிரதேசமும் திருவாங்கூர் கொச்சியோடு சேர்ந்து ஒரு ஐக்கிய கேரள ராஜ்யம் அமைவதற்கும், திருவாங்கூர் கொச்சியிலுள்ள தமிழ் பிரதேசங்கள் தமிழகத்தோடு சேர்ந்து ஒரு தனித் தமிழ் மாகாணம் அமைவதற்கும் எல்லோரும் நிச்சயமாக உதவியாகவேண்டும். திருவாங்கூர் கொச்சியிலுள்ள தமிழ் பிரதேசத்தை தமிழ்நாட்டோடு சேர்க்காததின் காரணமாகத்தான் இன்றைக்கு அந்த ராஜ்யத்திலே பல குழப்பங்கள் ஏற்பட்டன என்பது உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். அதைப்போலவே கிழக்கு பாகிஸ்தானில் நடந்த தேர்தலில் என்ன ஆயிற்று என்பது உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். பாமர மக்கள் எல்லோரும் ராஜ்ய நிர்வாகத்தில் பங்கு கொள்ள சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டுமென்றால், ராஜ்ய நிர்வாகம் அவரவர்கள் மொழியில் நடந்தாக வேண்டும். தனித் தமிழகம் ஏற்பட்டாகவேண்டும். இந்தக் காரணத்தை யெல்லாம் கொண்டுதான் நான் இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன்.”

10-44
a.m.

SRI A. GOVINDASWAMY NAYAGAR :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது நம் பிராயர் அவர்கள் கொண்டுவிந்திருக்கும் திருத்தத்தின் பேரில் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். மொழி வழியில் நாடு பிரிவது பைத்தியக்காரத்தனம் என்று நேரு அவர்கள் கூறியிருக்கிறார். மொழிவழியில் நாடு பிரியவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் தான் ஆந்திர மாகாணம் உருவானது. அதே நேரு அவர்கள் ஆந்திரம் பிரிந்த சமயம் ஆசீர்வாதம் செய்ய வந்தார்கள். மொழி அடிப்படையில்தான் கேரளமும், கன்னடமும், தமிழகமும் அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கோரப்படுகிறது. இதில் மத்திய சர்க்கார் உடனடியான நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அதற்காக கமிஷன் வைத்திருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படிச் சொல்லுவது நல்லது அல்ல. இவ்விதமாக சரஸ்வதிப் பிள்ளை காலத்தைக் கடத்துவது மக்களை ஏமாற்றுவதே ஆகும். திருவாங்கூர் பகுதியில் உள்ள நாஞ்சில் நாடு, தமிழ் நாடாகிய தாயகத்தோடு இணையவேண்டும். அண்மையில் திருவாங்கூரில் தேர்தலில் இராஜ்ஜிய காங்கிரஸ் கமிட்டியால் நிறுத்திவைக்கப்பட்டவர்கள் எலக்ட்ரானில் தோற்கடிக்கப்பட்டார்கள். தேர்தல் பிரசாரத்திற்காக நேரு அவர்களும் முன்பு முதல் மந்திரியாய் இருந்த ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்களும், தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவரும், இன்று பிரதமராக உள்ள ஸ்ரீ காமராஜரும் சென்றார்கள். இவ்விடத்தில் எவ்வளவுதான் கட்சியின் செல்வாக்கை உபயோகப்படுத்தியும் திருவிதாங்கூர் தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் சார்பில் நின்ற தமிழர்கள் தமிழ் பேசும் பகுதிகள் தாயகத்தோடு சேரவேண்டுமென்ற ஒரே காரணம் காட்டி குடும் பெட்டியை வைத்துக்கொண்டு நின்றார்கள். பிரச்சாரப் பலம் பொருந்தியமாட்டுப் பெட்டியைத் தோற்கடித்து திரு காமராஜரே இங்கு இருக்கும் நிலைமையை நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார்கள். பலதடவை டில்லிக்குப் பறந்து சென்று பண்டித நேருவைப் பேட்டி கண்டு மந்திரிகள் யாரைப் போடுவது என்று கேட்டவர். அப்படிப்பட்ட கனம் முதல் மந்திரியார் தாயகத்தோடு சேர விரும்பும் திருவாங்கூர் தமிழ் பகுதிகளையும், காரைக்காலில் உள்ள தமிழ்ப் பகுதிகளையும், புதுச்சேரியிலுள்ள தமிழ்ப் பகுதிகளையும் சேர்ப்பதற்காக ஏன் மத்திய அரசாங்கத்தாருடமிருந்து சீக்கிரம் உத்தரவைப் பெறலாகாது. இம்மாதிரியாக தமிழ் நாடு மட்டும் சேர்ந்துவிட்டால் போதாது. கேரளமும் பிரிந்து சுதந்திரப் புருஷ

6th May 1954] [Sri A. Govindaswamy Nayagar]

ராக வாழவேண்டும். கன்னடமும் தனித்து இயங்கவேண்டும். தமிழ்ப் பகுதியாகிய சித்தூர் தமிழகத்தோடு சேரவேண்டும். திரு காமராஜருக்குச் சொல்லுகிறேன், சீக்கிரம் தமிழகத்தோடு சேருவதற்கான முயற்சிகளை எடுக்கவேண்டுமென்று. மத்திய சர்க்கார் ஆந்திரர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் பங்கு போடுவதெல்லாம் குரங்கு அப்பம் பங்கிடுவதுபோல்தான் இருக்கிறது. இது மிக மிக முக்கியமான பிரச்சனை. இதற்கான கிளர்ச்சி உடனடியாகச் செய்யவேண்டும். திருவாங்கூரில் தமிழர்கள் வாழும் பகுதிகள் உடனடியாகத் தமிழகத்தோடு சேர்க்கப்படவேண்டும். அவ்வாறே மலையாளிகளுக்கு கொடுக்கவேண்டியதை சீக்கிரம் அவர்களுக்கு கொடுத்து விடவேண்டும்.

“புதுச்சேரியில் மூன்று லட்சம் தமிழர்கள் வசிக்கிறார்கள். காரைக்காலில் இரண்டு லட்சம் தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள். பிரஞ்சு காலனியில் வர்ழும் மக்கள் பேச்சரிமைகூட இன்றி போலீசாரால் அடித்து நொறுக்கப் படுகிறார்கள். மாணியிலே ஜனங்களைச் சுடுகிறார்கள். இந்த விதமாக பிரஞ்சு காலனிகளில் மக்கள் அவதிப்படுகிறார்கள். இவர்களுக்குச் சரியாக உணவுப் பொருள்கள் கிடைப்பதில்லை. ஒரு பகுதியிலிருந்து மற்றொரு பகுதிக்குப் போக முடியாமல் இருக்கிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் இதற்கான அவசர நடவடிக்கை எடுக்காமல் ஆமை வேகத்தில் செல்கிறது. இங்கு இருக்கும் நிலைமையை உணருவதற்காக திரு R. K. நேருவை அனுப்பினால் அவர் வெகு அவசர அவசரமாகப் புறந்து வந்து மகாபலிபுரத்தைப் பார்வையிடச் சென்றார். இவ்விதமாக யூனியன் சர்க்கார் நடந்து வருகிறார்கள்.

“சர்வ தேச சங்கத்தின் தலைமை பீடத்தில் இருக்கும் திருமதி விஜய லக்ஷிமி பண்டிட் ஆகிலும் international politics என்ற முறையில் ஏன் பேசக்கூடாது. திரு காமராஜர் டில்லிக்கு அடிக்கடி செல்லுகிறார். அப்படியிருந்தும் யூனியன் சர்க்கார் இந்த விஷயத்தில் ஒருவிதமான நடவடிக்கை எடுக்காது வருத்தமாக இருக்கிறது. யூனியன் சர்க்கார் இந்த தமிழ் நாட்டை ஒரு பொருட்டாக மதிக்கவில்லை. வடநாட்டுக்கொரு நீதி, தென்னாட்டிற்கு ஒரு நீதி என்ற முறையில் இருக்கிறது. திரு பண்டிட் நேரு பிரதமர் பதவியையும், காங்கிரஸ் தலைமைப் பதவியையும் வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் நமது கனம் பிரதமர் பத்திரி காமராஜ் நாடார் மாத்திரம் தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் தலைமைப் பதவியை விட்டுவிடவேண்டும். இங்கே பிரதமர் பத்திரியாக இருந்தால் என்று உத்தரவு போடுகிறார்கள். ஏன் இந்த பகுதி? இதற்காகத்தானே நாங்கள் வட நாட்டுத் தொடர்பை அறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது. திரு காமராஜ் நாடார் அறிக்கைவிட்டு பிரயோஜனமில்லை. உத்தரவு கிடைக்குமென்று சொல்லி விட்டால் மட்டும் போதாது. இந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் மத்திய சர்க்கார் உடனடியான நடவடிக்கை எடுக்க முயற்சிக்கவேண்டும். பிரஞ்சு இந்தியாவில் வாழும் மக்கள் தினமும் பிரஞ்சு போலீசாருடன் போராடி வருகிறார்கள். போலீஸ் அட்டேயியம் மிக மிக மோசமாக இருக்கிறது. நான் வசிக்கும் இடம் கடலூர். கடலூருக்கும் புதுச்சேரிக்கும் 12 மைல் தூரம் தான். இங்கிருந்து மக்கள் புதுச்சேரிக்கே போவதற்குப் பயப்படுகிறார்கள். பிரஞ்சு போலீசார் அங்குள்ள ஜனங்களை நொக்கு நொக்கு என்று அடித்துக் கொல்லுகிறார்கள். அங்கே போலீஸ் ஆட்சிதான் நடைபெறுகிறது. ஆதலால் இப்போது திரு K. P. கோபாலன் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் திருத்தப் பிரேரணையை ரேவெற்று கனம் காமராஜ் நாடார் தமிழகத்தோடு சேரவேண்டிய பகுதிகளைத் தமிழகத்தோடும், மலையாளத்துடன் சேர வேண்டியவைகளை மலையாளத்துடனும், கன்னடத்துடன் சேரவேண்டியவைகளைக் கன்னடத்துடனும் சேர்த்து தனித்தனி மொழிவாரி ராஜ்யமாக இணைக்கவேண்டுமென்பதே என்னுடைய நோக்கம். இதுவே திராவிட நாட்டின் அடிப்படையான லட்சியம் என்று சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

SRI V. K. RAMASWAMI MUDALIAR:—“Mr. Deputy 10-54
Speaker, I rise to oppose this Resolution. The Government of a.m.
India have recently appointed a States Reorganization Commission

[Sri V. K. Ramaswami Mudaliar] [6th May 1954]

to go into the whole question of formation of linguistic States and I am sure they will deal with every detail connected therewith. We, the Tamilians, are equally anxious for separation and we are very particular that all the Tamilians in the adjoining States should come into our State so that they may lead a very happy and contented life. One hon. Member on the other side was telling us with reference to the inquiry into the Naduvattam shooting incident that some senior Tamilian officers had been appointed with the result that there was language difficulty and that justice was not rendered and so on. I can tell the hon. Gentleman that the same experience is felt here also. When Malayalee officers are posted here in connection with some important inquiry, we feel the same difficulty. I may tell the hon. Gentleman that wherever it might be and whatever the matter might be, the officers are there to render justice and we should not be talking about all these things here.

“On the question of division of linguistic States, we must realize the repercussions that are involved and we must remember how during the separation of the Andhra area, we had to experience lots of difficulties with regard to the allocation of officers and so many other things. Here also the same difficulty will arise.”

SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—“On a point or order, Sir. I want to remind the hon. Member that he is rather making comments on a certain statement which I have not made. What I said about the Naduvattam firing incident was this: The Tamilian District Superintendent of Police, for the simple reason that he did not know Malayalam, when he had to deal with an unruly mob, and command it to disperse, had to say ‘நீங்கள் ஒழிஞ்சு போங்கோ’ or something like that. Ordinarily, the people of Malabar and particularly the Moplahs at Calicut could not have understood Tamil and could not have dispersed. There is this difficulty of administration when officers who know only Tamil are posted there. On such critical occasions, the language of the people has got to be used and Tamilian officers cannot do it. This was what I was pointing out. Not that there was not justice because a Tamilian officer was posted there and not that there was not justice because a Malayalee officer is posted here.”

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“Just as there is difficulty when a Tamilian officer is posted to the Malayalam area so also difficulty is experienced when a Malayalee officer is posted to the Tamil area. This was what my hon. Friend Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar was pointing out.”

SRI K. VINAYAKAM :—“When a District Superintendent of Police who knows only Malayalam is posted here, we experience difficulty.”

SRI V. K. RAMASWAMI MUDALIAR :—“With regard to allocation of officers, they must be prepared to take all the Malayalee officers to their State. So, my request is that the whole

*6th May 1954]

[Sri V. K. Ramaswami Mudaliar]

question should be deferred till the States Reorganization Commission goes into the matter and decides the case impartially. With these few words, I resume my seat."

*SRI C. KANDASAMY :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ பி. கே. கோபாலகிருஷ்ணன் அவர்களால் பிரேரேபிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய திருத்தத்தை நான் ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதன்பேரில் நானும் ஒரு திருத்தத்தைக் கொடுத்திருக்கிறேன் என்பதும் சபை அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம். என்னுடைய திருத்தமாவது :

*Add at the end the following :—

“and also to take steps for the merger of the French-Indian Settlement of Mahe with the State of Travancore-Cochin and the Settlement of Pondicherry and Karaikal with the State of Madras simultaneously.”

இதற்கு முன்பு பேசிய பலர் மத்திய சர்க்காரால் ஒரு கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது ; அந்த கமிஷன் இந்தப் பிரச்சினையைப்பற்றி விவாதிக்கும் ; ஆகவே இந்தச் சபை தலையிடவேண்டியதில்லை என்ற முறையில் இந்தத் தீர்மானத்திற்கெதிரான வாதங்களைச் சொன்னார்கள்.

“இன்றையதினம், பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் ஏற்படுத்தி வைத்திருந்த மாகாண எல்லைகளை வைத்துக்கொண்டு நிர்வாகம் நடந்து வருகிறது. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்குப் பின் சுதந்திரம் கிடைத்து, ஜனநாயகம் நடந்துகொண்டிருக்கும் இந்த நாட்டில் நிர்வாகத்தில் எவ்வளவு கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதைப் பல அங்கத்தினர்கள் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்கள். இன்றையதினம் மொழிவழி மாகாணம் வேண்டுமென்ற கோரிக்கை தமிழ்நாட்டில் மட்டுமல்ல ; கேரள நாட்டில் மட்டுமல்ல ; வடநாட்டிலும் மொழிவழி மாகாணம் வேண்டுமென்ற கோரிக்கை பெரிய அளவு வளர்ந்திருக்கிறதென்பதை எல்லா அங்கத்தினர்களும் கவனிக்கவேண்டும் என்று நான் மிகவும் வணக்கமாகக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

“தமிழ் நாட்டிலுள்ள தமிழர்கள் மாத்திரம் தனி ராஜ்யம் வேண்டுமென்று கேட்கவில்லை ; மலையாளிகள் மட்டும் கேரள நாடு வேண்டுமென்று கேட்கவில்லை ; கன்னடியர்கள் மட்டும் கர்நாடக ராஜ்யம் வேண்டுமென்று கேட்கவில்லை. அதே சந்தர்ப்பத்தில் பஞ்சாப், வங்காளம், ஐக்கிய மாகாணம், குஜராத், மகாராஷ்டிரம் போன்ற இன்னும் அநேக வடநாட்டிலுள்ள மாகாணங்களிலுள்ள மக்களும் தனித்தனியே மொழிவழி மாகாணங்கள் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரே மொழியைப் பேசக்கூடிய மக்களெல்லோரும் சேர்ந்து ஒன்றாக வசிக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு அவர்களுக்கென தனி ராஜ்யம் அமைத்துக்கொண்டு, அதை அவர்கள் நடத்தி வந்தால்தான், அந்த மொழி பேசக்கூடிய மக்கள் ஆட்சியில் பங்கெடுத்துக்கொள்ளவும், மக்கள் நல்ல முறையில் பல துறைகளில் வளர்ச்சியடையவும் ஏதுவாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறார்கள். மொழிவழி மாகாணங்கள் அமைக்கப்படவேண்டுமென்ற கோரிக்கையானது இன்றையதினம் தமிழ் நாட்டில் மட்டும் அல்ல ; வடநாட்டில் ஒரு பகுதியில் மட்டும் அல்ல. இந்தியாவிலுள்ள 28 மாகாணங்களிலும் ஏ. பி. லி என்று மூன்று பிரிவுளாக இன்றையதினம் மாகாணங்களிலும் இருந்து வருகின்றன என்பதையும் நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இதற்கு அடிப்படை என்ன ? பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இந்த நாட்டில் ஆட்சி நடத்திவந்த காலத்தில் ஒவ்வொரு மொழி பேசக்கூடிய இனங்களைப் பிரித்து வைத்து, ஜனங்களை அடிமைப்படுத்தி, தங்களுடைய ஆட்சியை நடத்திக் கொள்வதற்காக தங்களுடைய இஷ்டம்போல் அமைக்கப்பட்ட மாகாணங்களாகும் இப்பொழுதிருக்கும் பல மாகாணங்களுடைய அமைப்பு.

“நாடு விடுதலை அடைந்த பிற்பாடு, 1947 ஆகஸ்டு மாதத்திற்குப் பிறகு, காங்கிரஸ் நீண்ட நாட்களாகச் சொல்லி வந்த அபிலாஷையை, மொழிவழி மாகாண அமைப்பை, முதல் முதல் அந்தக் கொள்கையை நிறைவேற்றுவா

10-
a.m.

[Sri C. Kandasamy]

[6th May 1954]

என்பதை இந்திய மக்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். காங்கிரஸ் தலைமையினர் விரும்பினாலும் சரி, விரும்பாவிட்டாலும் சரி, ஜனங்களுடைய இயற்கையான வளர்ச்சிக்கான ஒரு அஸ்திவாரத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்வதற்காக அவர்கள் போராட்டத்தில் இறங்கியிருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் ஆந்திர ராஜ்யம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொன்னால், அது இந்தியப் பிரதம மந்திரி பண்டித நேரு அவர்களுடைய தயவு தாட்சண்யத்தினால் ஏற்பட்டது என்று சொல்ல முடியாது. அல்லது சென்னை ராஜ்யத்தின் பிரதமராக இருந்த ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியாரின் விருப்பத்தாலும் ஆந்திர ராஜ்யம் ஏற்பட்டு விட்டவிலை. இவர்கள் இருவரது எண்ணத்திற்கு விரோதமாக, பொதுஜன இயக்கம் இவர்களிடமிருந்து அந்தத் தீர்ப்பைப் பலவந்தமாகப் பெற்றது என்று சொல்ல நான் தயங்கவில்லை.

“இன்று தமிழர்கள் மாத்திரம் தனி ராஜ்யம் வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை எழுப்பவில்லை. மலையாளிகள் மாத்திரம் கேரள ராஜ்யம் வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை எழுப்பவில்லை. கன்னடியர்கள் மாத்திரம் கர்நாடக ராஜ்யம் வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை எழுப்பவில்லை. இந்த தேசத்திலிருக்கக்கூடிய அத்தனை சாதாரண மக்களும், தொழிலாளி மக்களும், விவசாய மக்களும் இன்றிருக்கக்கூடிய மாகாண அமைப்பின் காரணமாக ஆட்சியில் பங்கு எடுத்துக்கொள்ள முடியாத பரிதாபமான நிலையில் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். இந்த நாட்டில் பெரும்பான்மையாக உள்ள சாதாரண மக்கள் இந்த நாட்டு நிர்வாகத்தில் பங்கெடுத்துக்கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறார்கள் என்பதை மிகப் பணிவோடு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“இப்பொழுது இருபத்தெட்டு மாகாணங்களாக இருக்கக்கூடியது கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கோபாலகிருஷ்ணன் அவர்களுடைய கோரிக்கையின் அடிப்படையில் பார்த்தால் இருபது மாகாணங்களாக அமைக்கப்படலாம். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ குருப் அவர்கள் இந்த விஷயத்தில் பிரதேச பாஷை, கலாசாரம், பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மை, மற்றும் இருக்கக்கூடிய நிர்வாக அமைப்பு போன்ற பல சௌகரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டுதான் இன்றையதினம் மாகாணங்கள் மொழிவழியில் அமைக்கப்பட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அது வாஸ்தவந்தான். முதலில் பொருளாதார விஷயத்தைச் சற்று கவனிப்போம்.

“சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகும் சென்ற ஏழு வருஷ காலமாக இந்த தேசத்திலுள்ள 28 மாகாணங்களின் பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மையைப் பற்றி சற்று கவனித்தால், அனேகமாக எல்லாம் பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டாகவேதான் இருந்து வருகிறது. பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சாதாரண மக்கள் நாளுக்கு நாள் ஏழைகளாகத்தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். ராஜ்யத்தின் வருமானமும் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. சென்னை ராஜ்யத்தின் வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பார்க்கும்போது, சென்ற மூன்று வருஷங்களாக ஒவ்வொரு வருஷமும் பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டாகத்தான் இருந்து வருகிறது. ஆகவே, இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய மாகாண அமைப்பின் காரணமாக பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மை வளர்ந்துவருவதாக சூச்சுமாக்கக்கூட நினைக்க முடியவில்லை.

“மொழிவழி அடிப்படையில் மாகாணங்களைப் பிரித்தால் பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மை எப்படிக் குறைந்துவிடும்? உதாரணமாக, சென்னை ராஜ்யத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். மலையாள ஜில்லாவானது சென்னை ராஜ்யத்திலிருந்து பிரிந்துபோகுமானால், திரு-கொச்சியிலுள்ள நாஞ்சில் நாடு சென்னை ராஜ்யத்தோடு சேரப்போகிறது. மேலும், பிரெஞ்சுத் திட்டுகள் சென்னை ராஜ்யத்தோடு சேரப்போகின்றன. பிரதேசவாரியாகவோ, வருமான வாரியாகவோ பார்த்தால்கூட, எந்த விதத்திலும் இந்த மாகாணம் பாதிக்கப்படாது என்று நிச்சயமாகக்கூறமுடியும். யதார்த்த ரீதியாகப் பார்த்தாலும் இந்த முடிவுக்குத்தான் வரமுடியும் என்பதையும் வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

6th May 1954]

[Sri C. Kandasamy]

“நிர்வாக செளகரியங்கள் (Administrative convenience) என்று சொல்லப்படுகிறது. இருபத்தெட்டு ராஜ்யங்கள் என்று இப்பொழுது இருப்பதற்குப் பதிலாக இருபது ராஜ்யங்களாகச் செய்தால், அதில் நிர்வாக செளகரியங்கள் எந்த விதத்தில் பாதிக்கப்படும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அதனால் நிர்வாக செளகரியங்கள் அதிகமாகத்தான் இருக்கும் என்று நான் கருதுகின்றேன். நிர்வாக செளகரியங்கள் ஏற்படுவதோடு மட்டும் அல்ல. மேலே இருக்கக்கூடிய பெரிய பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள், ஒவ்வொரு டிபார்ட்மெண்டுக்கும் ஒவ்வொரு தலைவர் இருக்கவேண்டும் என்ற விஷயத்தில் வெறுவாகக் குறைக்கலாம். Top heavy administration-ஐக் குறைப்பதன் மூலம் செலவுகளைக் கணிசமான அளவுக்குக் குறைப்பதற்கான வாய்ப்பு இருக்கிறதே தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை. எந்தக் காரணத்தை வைத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும்கூட, இன்றைய தினம் மொழிவழி மாகாணங்கள் அமைக்கப்படுவதினால், எந்த விதமான இடைஞ்சலும் இருக்கமுடியாது. மலையாள ஜில்லா மக்களைத் திருவாங்கூர்-கொச்சிக்குப் போகச்சொல்லுகிறோம் என்பதில் பிரச்சனை. இப்பொழுது நாம் நிறைவேற்ற உத்தேசித்திருப்பதானது மத்திய சர்க்காருக்கு சிபாரிசு என்ற முறையில்தான் இருக்கும். மாகி, புதுச்சேரி ஆகிய பிரெஞ்சு திட்டுக்கள் திரு—கொச்சியுடனும், சென்னை ராஜ்யத்தோடும் முறையே சேர்க்கப்படுவதற்கான நடவடிக்கையை எடுக்கவேண்டும் என்று என்னுடைய திருத்தம் கூறுகிறது. இந்த விஷயமானது மத்திய சர்க்காருடைய எல்லைக் குப்பட்டது என்று சொல்லப்படலாம். ஆனால், மத்திய சர்க்கார் இந்த விஷயத்தைப்பற்றி முழு விவரமும் தெரிந்துகொள்வதற்கான முயற்சிகளை நாம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். பிரெஞ்சு திட்டுக்களில் வாழும் மக்களுடைய மனோநிலை என்பதை அண்டையிலிருக்கக்கூடிய நாம் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம் என்ற காரணத்தினால், நாம், அவைகளை மத்திய சர்க்காருக்கு தீர்மான ரூபமாக எடுத்துக்கொள்வோம் என்பதற்காகத்தான் இந்தத் தீர்மானமும், அதன் பேரில் என்னுடைய திருத்தமும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும்.

“பிரெஞ்சு ஏகாதிபத்தியப் பிடியில் இன்று அங்குள்ள மக்கள் அவதிப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கிருக்கும் மக்கள் பிரெஞ்சு ஏகாதிபத்தியத்தோடு போராடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் திட்டுகளிலுள்ள மக்கள் இந்திய யூனியனைச் சேர்ந்த தாயகத்தோடு இணையவேண்டுமென்று துடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கிருக்கக்கூடிய எல்லாக் கட்சிகளும் ஒன்று சேர்ந்து அங்கிருக்கக்கூடிய மக்களெல்லாம் போராட்டத்தில் பங்கெடுத்துக்கொள்ளும்படியாக செய்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

“ராஜ்யங்களை அமைப்பதற்கான ஒரு கமிஷன் தங்களுடைய ரிபோர்ட்டை சமர்ப்பிப்பதற்கு முன்னால், இந்தச் சபையினுடைய தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு, அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டால், இந்த மாகாணத்து மக்களுடைய அபிப்பிராயம் எப்படியிருக்கிறதென்பதை அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளமுடியும். ஆகவே, இந்தத் தீர்மானத்தை சகல கட்சிகளும் இந்தக் கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கவேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“வடநாட்டாருடைய சுரண்டல் என்று பேசப்படுகிறது. பாஷாவாரி மாகாணங்கள் அமைக்கப்பட்டால் இம்மாதிரியான பிரச்சனைகளெல்லாம் தீர்க்கப்படவும் ஒருவரை ஒருவர் சரிவரப் புரிந்துகொள்ளவும் சந்தர்ப்பம் இருக்கலாம்.

“மாகாணங்கள் மொழிவழியில் அமைக்கப்படும் என்று மக்கள் விரும்புவதெல்லாம் எதற்காக? நாட்டிலுள்ள சாதாரண மக்கள், 85% ஜனத்தொகையுள்ள உழவுத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் மக்கள், பூரணமாக ஜனநாயக ஆட்சியில் பங்கெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். நாமும் ஆட்சியில் பங்கெடுத்துக்கொள்ளுகின்றோம் என்ற உணர்ச்சி அவர்களிடையே ஏற்படவேண்டும். அப்படிப்பட்ட உணர்ச்சி நாட்டின் பெரும்பாலான

[Sri C. Kandasamy]

[6th May 1954]

மக்களிடையே ஏற்படவேண்டுமானால், ஆட்சியின் அமைப்பை அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். தேர்தலைப்பற்றி அவர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்; சட்டசபை நடவடிக்கைகளைப்பற்றி அவர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்; ராஜ்யத்தின் வருமான செலவினங்களைப்பற்றி அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இன்றிருக்கக்கூடிய அமைப்பில் அரசியல் வாதிக்கத்தான் பங்கெடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு நிலைமை இருக்கிறது. அந்த நிலை மாறி, இந்த நாட்டில் வாழும் சகல மக்களும் ஆட்சியில் பரிபூரணமாகப் பங்கெடுத்துக்கொண்டால்தான் ஜனநாயகம் செழிப்படைந்து நாடு முன்னேறுவதற்கு முடியும். மக்கள் பேசக்கூடிய சொந்த பாஷையில் ஆட்சி நடத்தப்பட்டால்தான், சட்டசபையின் நடவடிக்கைகள் நடந்தால் தான், அதிகாரவர்க்கமும் தங்களுடைய மனோபாவத்தை மாற்றிக் கொள்ளமுடியும். இந்த நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு உழவரும், தொழிலாளியும் தனக்கு எது நல்லது, தன் ராஜ்யத்திற்கு எது நல்லது, தன்னுடைய தேசத்திற்கு எது நல்லது என்பதையெல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்க்க நல்லதொரு முடிவுக்கு வரும்படியான முறை ஏற்படவேண்டுமானால் ராஜ்யங்களை மொழிவழியாக அமைக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஒரு உணர்ச்சி இன்றையதினம் மக்களிடையே ஏற்பட்டிருக்கிறது. மொழிவழி மாகாணங்கள் அமைக்கப்படவேண்டுமென்ற கிளர்ச்சியை அவர்கள் துவக்கியிருப்பதன்காரணமாக, மக்களுடைய கூக்குரலானது இன்றையதினம் தீர்மான ரூபத்தில் இப்பொழுது இந்தச் சபை முன் வந்திருக்கிறது. யார் விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும், யார் இதற்கு முட்டுக்கட்டை போட்டாலும், மக்கள் அதை ஒத்துக்கொள்ளத் தயாராயில்லை. இன்றையதினம் இந்த ராஜ்யத்தின் பிரதம மந்திரியாக இருக்கும் கனம் ஸ்ரீ காமராஜ் அவர்கள் இந்தப் பிரச்சினையை அனுதாபத்தோடு, சுமுகமான முறையில் கவனிப்பார்களானால், தமிழ்நாடு அவருக்கு கட்டமைப்படி இருக்கிறது. அதேசமயத்தில் வெகுஜன இயக்கம் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. இங்கு மாதிரமல்ல. வட நாட்டிலும் இந்த இயக்கம் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதையும் நாம் பார்க்கிறோம். இதை நாங்கள் வரவேற்கின்றோம்.

“அடுத்தபடியாக பிரெஞ்சிந்தியாவில் நடக்கும் விஷயத்தைப்பற்றி நமக்கு விசேஷ பொறுப்பு இருக்கிறது. இது மத்திய சர்க்காருடைய விஷயம் என்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம். இந்தியப் பிரதம மந்திரிக் கண்டித்தேரு அவர்கள் இந்த விஷயத்தில் நேரடியாகத் தலையிட்டு இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கான அதிகாரம் இல்லை. புதுச்சேரி, காரைக்கால் போன்ற பிரஞ்சத் திட்டுக்களில் ஏற்பட்டிருக்கும் ஒரு நிலைமையின் காரணமாக, அது தமிழர்கள் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையாக அமைந்திருக்கிறது. இன்று மாணியில் பிரஞ்சு சர்க்கார் மக்களை சுட்டுத் தள்ளுகிறார்கள். புதுச்சேரி, காரைக்கால் ஆகிய இடங்களில் வசிக்கக்கூடிய பிரஜைகளுடைய பிரச்சினையானது சென்னை ராஜ்யம் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையாக இருக்கிறது. இன்றிருக்கக்கூடிய நிலைமையில் இந்தப் பிரச்சினையானது சமாதானமாகத் தீர்க்கமுடியுமா என்பது சந்தேகத்திற்கிடமாக இருக்கிறது. புதுச்சேரியிலும், காரைக்காலிலும் நடக்கும் இயக்கமானது வலுப்பெற்று, பிரெஞ்சு ஏகாதிபத்தியத்தின் அடக்குமுறைகளும் நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக்கொண்டு வரும் இந்த சமயத்தில், பிரெஞ்சு ஏகாதிபத்தியம் எல்லையையும் மீறினால், தென்னாற்காடு, தஞ்சை ஜில்லா மக்களையும் பாதிக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்படலாம். ஆகவே, இது விஷயத்தில் மாகாண சர்க்காருக்கும் பெரும் பொறுப்பு இருக்கிறது. ஆகவே, பிரெஞ்சுத் திட்டுகளில் வாழக்கூடிய மக்களுடைய பிரச்சினையில் சென்னை ராஜ்யத்திற்கு விசேஷ பொறுப்பு உண்டு. ஆகவே, பண்டித்தேரு அவர்களோடு இதை வற்புறுத்தக்கூறி, இந்த விஷயத்தில் திட்டவட்டமான ஒரு யோசனையை ராஜ்ய சர்க்கார் அவருக்குத் தெரியப்படுத்தவேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

“அந்த நிலைமையிலும் இந்த மாகாண அமைப்பு குறுக்கே இருக்கிறதே தவிர வேறு எதுவுமில்லை. நிர்வாக சௌகரியங்கள், பொருளாதார ஸ்திரத் தன்மை என்று பல காரணங்கள் காட்டி இந்தப் பிரச்சினைகளில் ஒரு தீர்வு காணமுடியாமல் இருக்கிறது. இன்றையதினம் மக்களைப் பாதிக்கும்படியான

6th May 1954]

[Sri C. Kandasamy]

பல பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. அவைகளில் மக்கள் பங்கு கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றன. அன்னிய ஏகாதிபத்தியத் திடுகளிலுள்ள மக்களுடைய நலன்கள் போன்ற பலப்பல பிரச்சனைகள் தலைக்குமேல் இருப்பதால், மக்களுடைய கூக்குரல் ஆட்சியாளருக்கு எட்டவேண்டியிருப்பதால் இன்றையதினம் பல கட்சிகள் தோன்றியிருக்கின்றன. பொது மக்களைக் கருத்தில் கொண்டால் மொழிவழி மாகாணங்கள் அமைய வேண்டியதவசியம். அதன் காரணமாக நல்ல பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான இடமேற்படும். இந்த நாடு முன்னேற ஐந்து வருஷத்திட்டம் போடப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்தத் திட்டங்களில் மக்கள் பங்கெடுத்துக்கொள்வது அவசியம். அந்தத் திட்டங்களினால் மக்களுக்கு நன்மை உண்டா, இல்லையா; அவைகளில் அவர்கள் பங்கெடுத்துக் கொள்வது அவசியமா இல்லையா என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இந்த நாட்டிலுள்ள சாதாரண 90% மக்கள், இந்த நாட்டின் ஐந்து வருஷத்திட்டத்தில் ஒரு அங்கம் வகிக்கவேண்டிய அவசியம் இருப்பதை நம் ஆட்சியாளர்கள் கவனிக்கவேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன். இந்த அடிப்படையில் மொழிவழி மாகாணங்கள் அமைக்கப்பட்டால், இந்த தேசத்தின் அஸ்திவாரமானது நல்ல முறையில் அமைக்கப்பட்டு, இந்த தேசம் சரியான பாதையில் செல்வதற்கு நாம் முதல் அடி எடுத்து வைத்தவர்களாகச் சொல்லலாம். இவைகளையெல்லாம் கவனத்தில் வைத்துப்பார்த்தால், இந்தத் தீர்மானத்தை எல்லாக் கட்சி அங்கத்தினர்களும் ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். ஆகவே, ஸ்ரீ கோபாலகிருஷ்ணன் அவர்கள் கொணர்ந்த இந்தத் தீர்மானத்தை எல்லா அங்கத்தினர்களும் ஆதரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, நான் கொடுத்திருக்கும்படியான திருத்தத்தையும் பிரேரித்து, என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக் கொள்ளுகின்றேன். வணக்கம்.”

DEPUTY SPEAKER :—“ I now fix a time-limit of 10 11-08
minutes for each hon. Member. The hon. Member Sri Vinayakam a.m.
may now speak.”

* SRI K. VINAYAKAM :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது இங்கு என்னை தமிழில் பேசும்படி அனுமதிக்குமாறு வேண்டுகிறேன். திருவாளர் நம்பியார் கொண்டு வந்திருக்கும் தீர்மானத்தை நான் முழு மனதுடன் ஆதரிக்கிறேன். அதற்குப் பல காரணங்கள் உள். மொழி அடிப்படையில் மக்களைப் பிரித்தால்தான் அனைவரும் சுதந்திரமாக, சுமுகமாக வாழமுடியும். இன்று மலையாளத் தாரில் ஒரு சிலர் சென்னை மாகாணத்தில் சிக்கி இருக்கிறார்கள். அதேபோல் அவர்களையே பகுதியிலும் தமிழர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் மலையாள அங்கத்தினர்கள் சிலர் இந்த மாகாணத்தோடு இணைந்திருப்பதற்காக இன்று நடவடிக்கைகள் பூராவும் ஆங்கிலத்தில் நடக்கவேண்டுமென்று சொல்லும்போது, அவர்களை நம் மாகாணத்திலிருந்து பிரித்து அனுப்பவேண்டுமென்கின்ற நிலை ஏற்படுகிறது. அதேபோல் நாம் அவர்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்காமல் இருப்பதற்கு அவர்களுடைய பகுதிகளில் வாழும் தமிழர்கள் பகுதியை நம் மாகாணத்தோடு சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் தீர்மானத்தை நான் முழுமனதுடன் ஆதரிக்கிறேன். ஏனென்றால் இப்படிப்பட்ட தொல்லைகளை நான் அனுபவித்திருக்கிறேன். தமிழர்கள் வாழும் பகுதியான சித்தூர் இன்று ஆந்திராவில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அது விரைவே அடைவதற்கான முயற்சிகளை அமைச்சர்கள் செய்துகொண்டுவருகிறார்கள். ஆனால் ஆந்திரா பிரிந்த பிறகு அங்கு வாழும் தமிழர்களுக்கு ஆந்திர சர்க்காரால் தரப்படும் தொல்லைகளை வருணித்து முடியாது. முதலில் அங்கு தமிழ் பஞ்சாயத்து போர்டு தரப்படவில்லை. தமிழ் மக்கள் அங்கு பெருவாரியாக இருந்தும் கூட கடிதப்போக்குவரத்துக்கள் எல்லாம் ஆந்திரத்தில் தான் இருக்கவேண்டும். தமிழில் கூடவே கூடாது என்று வற்புறுத்தப்பட்டது. 10 அங்கத்தினர்களில் 9 அங்கத்தினர்கள் தமிழர்களாக இருந்தும் கூட இவ்வாறான பல தொல்லைகள் அங்கு வற்புறுத்தப்படுகிறது. இதற்கெல்லாம் மொழி அடிப்படையே முக்கியமான காரணம் என்பதை நன்கு அறியலாம். இதை

[Sri K. Vinayakam]

[6th May 1954]

சபையோர் அறியவேண்டு மென்பதற்காக எடுத்துக் காட்டுகிறேன். வாணொலியில் தமிழர்களுக்கு வசதியே செய்துதரப்படவில்லை. ஆந்திரா பிரிந்த பிறகு ஆந்திரர்களுக்குத்தான் வாணொலியே தவிர தமிழர்களுக்கு அல்லவென்றும். அவர்கள் தமிழ்நாட்டுக்குச் செல்லவேண்டும் என்றும் ஆந்திர சர்க்கார் அறிவித்தனர். ஆந்திர ஆட்சிக்குப்பின் ஆந்திரம்தான் பயன்படுத்தப்படவேண்டுமென்று வற்புறுத்தி, திருச்சி அல்லது சென்னை நிலையத்தை திருப்பிக்கொள்ளக்கூட வசதி செய்து தரப்படவில்லை. பின்னால் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சிக்குப் பிறகு திருத்தி அமைக்கப்பட்டது. அங்கு இருக்கிற மக்கள் பெரும்பாலோர் தமிழர்கள். அவர்களுக்குத் தமிழ்தான் தெரியும். ஒரு சமயம் ஆந்திர மந்திரி ஒருவர் அவ்விடத்திற்கு வந்தபோது வரவேற்புப் பத்திரம் அவருக்கு வாசித்தனிக்கப்பட்டது. தமிழில் வரவேற்புப் பத்திரம் வாசித்து முடிந்ததும் அவர் சிங்கம்போல் சீறிவிழுந்தார். காரணம் அவருக்குத் தமிழ் புரியாது. இதற்கு யார் பொறுப்பாளி என்பதை அவர் உணரவில்லை. ஆந்திரம் தெரியாத மக்கள் எப்படி அவ்வாறு செய்ய இயலும்? அதேபோல் வியாபாரிகளின் சேல்ஸ்-டாக்ஸ் கணக்குகள் எல்லாம் தமிழில் இருக்கக்கூடாது என்றும், ஒன்று ஆந்திரத்தில் எழுதித்தர வேண்டும் அல்லது அங்கிலத்தில் எழுதித்தரவேண்டும் அல்லது புரியாத மொழியாகிய ஹிந்தியில் எழுதிக்கொடுக்கவேண்டுமென்று அதிகாரிகள் உத்தரவிட்டனர். ஏற்கனவே பல ஆண்டுகளாக தமிழில் எழுதிக்கொண்டு வந்த கணக்கை எப்படி மாற்றி எழுதிக்கொடுக்க முடியும் என்பதை அவர்கள் சிந்திக்கவில்லை. இதுமாதிரி அங்கிருக்கும் மக்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்கப்படாததால் அங்கிருக்கும் வியாபாரிகள் ஒன்று சேர்ந்து ஹைகோர்ட்டுக்கு ரிட் பெடிஷன் போடுவது என்ற அளவுக்கு முனைந்து விட்டார்கள். ஆனால் அதிர்ஷ்டவசமாக திருவாளர் கணம் காமராஜ் நாடார் அவர்களும், கணம் ராஜாஜி அவர்களும் இந்தத் துறையில் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எழுதி தமிழிலேயே கணக்கை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று மாற்றி உத்தரவு வந்திருக்கிறது. இந்த சிக்கல் எல்லாம் வருவதற்கு முக்கிய மூல காரணம் என்ன என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். மொழிவழி மாகாணம் பிரிக்கப்படாததே ஆகும். ஆகவே மலையாளப் பகுதியிலுள்ள தமிழ்ப் பகுதிகளை சென்னை மாகாணத்தோடு சேர்த்து அமைத்துக்கொண்டு மலையாளிகள் அனைவரும் ஒரு தனி மாகாணம் அமைத்துக்கொள்ள நாம் தூண்டுதலாக இருக்கவேண்டும். ரீ-ஆர்கனைசேஷன் வந்து மாற்றி அமைக்கும்போது அவ்வாறு செய்யட்டும். அதற்குள் நாம் மொழிவழி மாகாணம் பிரித்துக்கொள்வது நல்லது. அவ்வாறு ரீ-ஆர்கனைசேஷன் வந்து மொழிவழி மாகாணமே பிரிக்கக்கூடாது என்று சொன்னாலும் நான் வியப்பையுமடட்டேன். அங்கிருக்கிற அங்கத்தினர்கள் பாரந்த் நோக்க முடையவர்கள். அவர்கள் விஷயத்தில் நாம் நம்பிக்கை வைக்கமுடியாது. நாமே நம்முடைய எண்ணம் இப்படி என்பதைத் தெரிவித்து அதன்படி செய்துக்கொள்வதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. தயவுசெய்து அவ்வாறான முடிவுக்கு வந்து அவர்களுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பவேண்டும். இன்னொரு சர்ச்சையும் ஏற்படக்கூடும். அதாவது தென் மாகாணம் என்று பிரியவேண்டுமென்றும், அதிலே தமிழகமும், மலையாளமும் கலந்திருக்க வேண்டுமென்ற ஒரு யோசனை சில குறிப்பிட்ட பிற்போக்கானவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதை நான் ஆட்சேபிக்கின்றேன். மலையாள நாடு தனியாகப்பிரியவேண்டும். தமிழ் நாடு தனியாகப்பிரியவேண்டும். இன்று எங்கு பார்த்தாலும், எல்லா ஜில்லாக்களிலும் மலையாளிகள்தான் அதிகமாக அதிகாரம் வகித்து வருகிறார்கள். சீப் செகரெட்டரியட்டில், சீப் செகரட்டரி முதல் பியூன்கள் வரை, பஸ்டிரான்ஸ்போர்ட் கமிஷனர் முதல், கண்டெக்டர்கள்வரை அவர்களே இருந்து வருகிறார்கள். ஆகையால் தமிழ் நாட்டில் மலையாளிகள் இருக்கக்கூடாது. இதைக் கண்டு மலையாளிகள் ஆத்திரப்பட்டுவர்கள். அவர்கள் சொல்லலாம் 'ஆண்டு பிசில் ஆப் எபிசியன்சி' (On the basis of efficiency) பிரகாரம் எங்களுக்கு கிடைத்துள்ளது என்று. அப்படியானால் தமிழர்களில் திறமைசாலிகளே இல்லையா என்று கேட்கிறேன்? இவர்களுக்கு மட்டும் இவ்வளவு உத்தியோகங்கள் தரப்படவேண்டுமா? இந்த குழப்பங்கள் இனிவராமல் இருப்பதற்கு மலையாளிகளுக்கு இனிமேல் தமிழ்நாட்டிலே உத்தியோகங்கள் கொடுக்கக்

6th May 1954]

[Sri K. Vinayakam]

கூடாது. இருக்கிறவர்களை அதற்காக போகவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. அவர்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒப்பந்தங்கள்படி இருந்துவிட்டு போகட்டும். மேற்கொண்டு அதிகமானவர்களுக்கு உத்தியோகம் தராமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். குறிப்பாக திரு. கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் கொண்டு வந்த திருத்தத்தை வற்புறுத்திப் பேச விரும்புகிறேன். அண்மையில் நடந்த திருவாங்கூர் தேர்தல் இதற்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். அவர்கள் எல்லாம் தேசத் துரோகிகள் அல்ல. காங்கிரசை எதிர்த்தார்கள். எத்தனாக? அவர்களுடைய முக்கிய கோரிக்கையான மொழிவழி மாகாணம் விரும்பியதால் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியும், மற்றத் தலைவர்களும் சொன்னதையும் மறுத்து எதிர்த்து நிற்கின்ற நிலைமை வந்தது. நமது பிரதமர் நேரு, மற்றும் எல்லா காங்கிரஸ் தலைவர்களும் அங்கு சென்று பிரசாரம் செய்திருந்த போதிலும், காங்கிரஸ் கமிட்டி 18 அங்கத்தினர்களுக்கு 14 அங்கத்தினர்கள் பெற்றது. காரணம் தமிழ் மக்கள் தமிழ் நாட்டுடன் சேர விரும்புகின்றனர் என்பதை தெரிவிக்கின்றது. ஆகையால் திருவாங்கூரில் உள்ள 7 தாலுக் காக்களையும் தமிழ் நாட்டுடன் சேர்க்கப்படவேண்டும். அதேபோல்தான் திருத்தணிகை, சித்தூர், புத்தூர் பகுதிகளும் தமிழ் நாட்டோடு சேர வேண்டும். அங்கேயும் இம்மாதிரியான தேர்தலுக்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள். திருத்தணிகையில் சாதாரணமாக ஒரு தேர்தல் வைத்தும் காட்டினோம். அம்மாதிரி சித்தூர், புத்தூருக்கும் காட்டித் தயார். இந்த விஷயத்தில் காங்கிரசை எதிர்த்து ஒட்டுப்போடவும் மக்கள்தயங்க மாட்டார்கள். அந்த சமயத்தில் நமது இப்போதைய முதன் மந்திரியா யிருக்கும் திரு. காமராஜ் நாடார் அவர்களே நேராகவந்து பிரசாரம் செய்து, அத்துடன் எங்களுடைய ஒத்தாசையையும் நாமு பிரசாரம் செய்ததினால்தான் காங்கிரசில் ஒரு ஆந்திரை நிற்கவைத்தபோதிலும் அவரால் வெற்றிபெற முடிந்தது. ஆனால் இம்மாதிரி ஆந்திரர்கள் நம்மை பல வழிகளிலும் துன்புறுத்துவார்கள் என்று தெரிந்திருந்தால் நாடார் அவர்கள் சொல்லிய ஒரு நல்ல புத்தியையும் அவர்கள் எதிர்த்து இருப்பார்கள்; கம்யூனிஸ்ட்களுக்குக் கேட்கும் போட்டிருப்பார்கள். அப்போதே கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத் தினரான திரு. ஜீவானந்தம் அவர்கள் ஆந்திரர்களுக்கு ஏன் ஒட்டுப் போட்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஒரு தேர்தல் வரட்டும். நாங்கள் ஒரு தமிழரை டேயுக்கையாக நிறுத்துகிறோம். அவர்களும் ஒருவரை நிறுத்த டட்டும். ஏன் பிரகாசமே வந்து நின்றாலும்கூட டிபாசிட் இமக்கும்படி செய்ய எங்களால் முடியும். அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை இன்று அங்கு ஏற்பட்டு வந்துள்ளது. இதற்கெல்லாம் முக்கிய காரணம் இந்த மொழிவழி மாகாணப் பிரிவினையே ஆகும்.

“இம்மாதிரி மொழிவழி மாகாணம் பிரிக்கப்படாதவரை நமக்கும் கஷ்டம். தமிழ்நாட்டிலே வசிக்கும் மற்றவர்களுக்கும் கஷ்டம். ஆகவே தான் ஆந்திரம் பிரிந்ததைப்போல் மலையாளமும் பிரியவேண்டுமென்று சிபார்சுகள் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துச்சொல்லவேண்டுமென்று கேட்குகிறேன். அதே நேரத்தில் அங்கு இருக்கிற தமிழ்ப் பகுதிகளான நாகர்கோவில் போன்ற திருவாங்கூரில் இருக்கும் தமிழ்ப் பகுதிகளை நம்முடைய தமிழ்நாட்டோடு சேர்க்கப்படவும் சிபார்சு செய்யவேண்டும். அதேபோல் ஆந்திரத்திலிருக்கும் சித்தூர், திருத்தணி போன்ற பகுதிகளையும் தமிழ் நாட்டோடு சேர்க்க சிபார்சுசெய்யவேண்டும். ஆனால் சித்தாரைப்பற்றி ஒரு தீர்மானம் இந்த சட்டசபையிலே 1953-ம் ஆகஸ்டுமீ 17-ல் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. சித்தூருக்கு ஒரு பெண்டரி கமிஷன் அமைத்து நாம் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தை ஏகமனதாக நிறைவேற்றுவது என்று அப்போது ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்போது அங்கத்தினராக இருந்த திரு. பிரகாசம் அவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். ஆனால் இப்போது அமைச்சராகிவிட்ட காரணத்தினால் பொது மக்களுடைய செல்வாக்கு வேண்டியதில்லை என்று நினைத்து சில தினங்களுக்கு முன் பத்திரிகைக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே ‘a Thiruttani business’ என்று எழுதியிருக்கிறார். அதாவது திருத்தணி வியாபாரம் அல்லது விவகாரம் என்று நினைத்துக் கொண்டு எழுதியிருக்கிறார். சென்னைக்கு முன்னால் பாத்தியதை

[6th May 1954

கொண்டாடினார்கள். இதற்கெல்லாம் விநாயகம் தூண்டிவிடுகிறான் என்று கூறுகிறார்கள். அப்போது ராஜாஜியும், காமராஜ நாடாரும் ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டிருந்தனர். இது திருத்தணி வியாபாரமாகவோ அல்லது விநாயகத்தின் வியாபாரமாகவோ இருந்தால் ஒன்றும் செய்யாது. இந்நேரம் செத்திருக்கமுடியும். ஆனால் பொதுமக்களுடைய கிளர்ச்சிக்கு முன் இம்மாதிரியான ஆட்சேபங்கள் எல்லாம் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. அதிலும் இப்போது அங்குள்ள மக்கள் எல்லோரும் உணர்ச்சி வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை இந்த ஆந்திரர்களின் செய்கையானது அவ்வளவு தூரத்திற்கு வளர்த்திருக்கிறது. முன்பு நம் பிரதம மந்திரியாக இருந்த ராஜாஜி அவர்களின் ஏகமனதான தீர்மானம் இப்போது காற்றில் விடப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இப்போது நம் சென்னை அரசாங்கத்திற்கு நான் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டிற்கு திரு. காமராஜ நாடார் அவர்கள் முதல் அமைச்சராக வந்துள்ளார்கள். அவர்களாவது இந்த விஷயத்தில் விட்டுக் கொடுக்கக்கூடாது என்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கலந்து பேசி ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வரலாம் என்று சொல்வதெல்லாம் வெறும் பித்தலாட்டம்தான். ஆகையால் உடனடியாக ஒரு பெண்ணடிக் கமிஷன் ஏற்படுத்தி, அதன் மூலம் திருத்தணி முதலிய இடங்களை தமிழ் நாட்டோடு சேர்க்க கனம் முதல் மந்திரி அவர்கள் வழிசெய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதோடு இப்போது கொண்டு வந்திருக்கிற தீர்மானத்தை முழு மனதுடன் ஆதரித்து, குறிப்பாக கலியாணசுந்தரம் கொண்டுவந்துள்ள திருத்தத் தீர்மானத்தின் மீது அதிக கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

* **SRI K. P. GOPALAN :—**“ മിസ്റ്റർ ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ, സാർ, എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ ശ്രീ. കി. സി. നാരായണൻ നമ്പ്യാർ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന ഈ പ്രമേയത്തെ ഏറ്റവും സന്തോഷത്തോടുകൂടി അഭിമാനത്തോടുകൂടിയാണ് ഞാൻ പിന്താങ്ങുന്നത്. ഈ പ്രമേയത്തെ സംബന്ധിച്ച ശ്രീ നാരായണക്കുറുപ്പ് കൊണ്ടുവന്ന അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ശ്രീ നാരായണക്കുറുപ്പ് പറയുകയുണ്ടായി ഇതിനോടൊപ്പം ഒരു കമ്മിറ്റിയെ നിയമിക്കണമെന്ന്. ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു ഫുണ്ഡിഡന്റായാണ് ഇന്ന് നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമ്മേളനം . . . ”

SRI M. NARAYANA KURUP:—“കമ്മറിയെ നിന്ദിക്കുന്നതും ഞാൻ പറഞ്ഞില്ല.”

* SRI K. P. GOPALAN:—“ കമ്മിറ്റിയെ നിയമിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞുവെന്നാണു് എന്റെ ഭാജ്യം. ഐക്യകേരളം ലഭിക്കുകയ്ക്കു് ജനാവകാശമാണു്. ഐക്യകേരളം വേണോ വേണ്ടയോ എന്നു് ആരാധുന്നതിന്നു് ഒരു കമ്മിറ്റിയും വെങ്കലം ആവശ്യമില്ല. അതു ലഭ്യമാകുകയ്ക്കു് ജനാവകാശമാണു്. കേരളത്തിലെ ജനങ്ങൾക്കു് ഒരു ജനാവകാശം സാദ്ധ്യമാകുകയ്ക്കു്തന്നെല്ലെങ്കിൽ അവർ അതു വിട്ടുപോക്കുന്നതെന്നു് ഒരഭിപ്രായമുണ്ടെന്നു് കാട്ടുന്നതിന്നു് എനിക്കുശേഷം സംശയമില്ല.

“ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ, സാർ, നമ്മുടെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ പ്രശ്നം നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രസ്ഥാനം ശക്തിപ്പെട്ടതോളക്കൂടി ഭാഷാസംസ്ഥാന വാദവും ബലപ്പെട്ടതും അതിന്റെ കടടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇൻഡ്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സും സംസ്ഥാനങ്ങൾ ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വേണമെന്ന തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ പ്രശ്നത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇൻഡ്യാ ഗവണ്മെന്റ് ഒരു കമ്മറ്റിയെ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് പരാമർശമാണ്. ഈ പ്രശ്നത്തിന്റെ നാസാവശേഷമെങ്കിലും അന്വേഷിച്ചു ഒരു കേരള സംസ്ഥാനം എങ്ങിനെ നടപ്പിൽ വരുത്തുമെന്ന തീരുമാനിക്കുന്നതിനാണ് ഒരു കമ്മറ്റിയെ വെയ്ക്കുന്നതെങ്കിൽ എനിക്ക് അതിനോടു അനുകൂലിക്കാൻ സാധിക്കും. അതല്ലാതെ കേരള സംസ്ഥാനം ആവശ്യമാണോ സഭയോ എന്ന കാര്യത്തെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കുന്നതിന് യുക്തമായ കമ്മറ്റിയും ആവശ്യമില്ല. അതു നീചപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. കേരളത്തിലെ ജനങ്ങൾ അതു പിടിച്ചുപറ്റുമെന്നുള്ളതിൽ ആകാംസര്യം വേണ്ട. എന്റെ സ്റ്റേ ഫിനൻ ശ്രീ സീതി സാഹിബ് ആ കാര്യം ശക്തിയായി എടുത്തുപറയുകയുണ്ടായി.

6th May 1954]

[Sri K. P. Gopalan]

“എതിരഭവങ്ങളിയാണ് ഈ കേരളസാസ്ഥാനംവേണമെന്നു ഞങ്ങൾ വാദിക്കുന്നത്? ഇവിടെ ചില ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർമാർ പറയുകയുണ്ടായി എവിടെ നോക്കിയാലും മലബാറിലെ ആളുകളെയാണ് കാണുന്നത് എന്ന്. ശരിയാണ്. മലബാറിലെ ആളുകളെ പല രാജ്യങ്ങളിലും കാണാൻ സാധിക്കും. ആയിരക്കണക്കിന് ആളുകൾ മലബാറിൽനിന്നു അന്യരാജ്യങ്ങളിലേക്കു പോകുന്നത് കാണാൻ സാധിക്കും. ജീവികാൻ മറ്റു മില്ലാതെ എത്രയെത്ര ആളുകളാണ് മലബാർ വിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നതിന് കണക്കില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഞങ്ങൾ പറയുന്നത് ഞങ്ങൾക്കു ഐക്യകേരളം വേണമെന്ന്. മലബാറിലെ ജനങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക ഭദ്രതയും സാസ്താരികമൃദുലിപ്പും വേണ്ടിയാണ് ഞങ്ങൾ ഐക്യകേരളം വേണമെന്നു വാദിക്കുന്നത്.

“ശ്രീ നാരായണക്കുറുപ്പ്” ചോദിക്കുകയുണ്ടായി മലബാറുകൂടി ചേർത്ത് ഐക്യകേരളം സൃഷ്ടിക്കാൻ തീരുമാനംകൂടുകൊച്ചിയിലെ സമ്മേളനത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? ചെട്ടിക എന്ന്. ആ വാദത്തിന് യാതൊരുതർക്കവും കഴിഞ്ഞു തിരഞ്ഞെടുപ്പു സംബന്ധിച്ച് തീരുമാനംകൂടുകൊച്ചിയിൽ പോകാൻ എനിക്ക് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചെല്ലന്നിടത്തെയും കേരള സംസ്ഥാനത്തിനേണ്ടിയുള്ള മുറവിയും മുദാപാത്രങ്ങളുമാണ് എനിക്ക് കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. മലബാറിലെ ജനങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ തിരു-കൊച്ചിയിലെ ആളുകളും സാമ്പത്തിക സമരത്തിൽ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരും ദേശീയ സമരങ്ങൾ നയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഐക്യകേരളത്തിന്റെ ഭേദം അവരും ആവേശംകൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. 1936 ലെ ഉത്തരവാദ ഭരണ പ്രക്ഷോഭനായിരുന്നാലും ശരി 1942 ലെ ദേശീയ സമരത്തിലായാലും ശരി ജനങ്ങൾ പ്രക്ഷോഭം കൂട്ടിയിട്ടുള്ളത് ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്വം അടയ്ക്കുന്നതിനായിട്ടാണ്. കേരളത്തിലെ ആളുകളുടെ സാമ്പത്തികവും സാസ്താരികവുമായ ഭദ്രതയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു കേരള സംസ്ഥാനം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടു കൂടിയാണ്.

“കേരള സംസ്ഥാനത്തിന് സാമ്പത്തിക ഭദ്രത കാണുകയില്ലെന്നു ഒരുപക്ഷം ഉയർന്നിട്ടുണ്ട്. അതിനോടു യോജിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറല്ല. തിരു-കൊച്ചിയുടെ ആകെ യുള്ള വരവ് 16 കോടി രൂപയാണ്. അതേസമയം എനിക്കറിയാം ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ വകയായ കണ്ണൻ പോർ കമ്പനിയുടെ ഒരു കൊല്ലത്തെ ലാഭം 2000 ഏകദേശം 18 കോടി രൂപയാണെന്നും. ഒരു കേരള സ്റ്റേറ്റിൽ ഈ നില തുടരുകയില്ലെന്നു ഏനിക്കുറുപ്പുണ്ട്. കേരള സംസ്ഥാനം വന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഈ സ്വത്തുകൾ മുഴുവൻ പിടിച്ചെടുത്തു ദേശീയവരുമായും വലിപ്പിക്കുമെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് അശേഷം സംശയമില്ല.

“തമിഴ്നാടു കോൺഗ്രസ്സ് പാട്ടിയായാലും ശരി, മലയാള പ്രദേശം കോൺഗ്രസ്സ് പാട്ടിയായാലും ശരി, തിരു-കൊച്ചി കോൺഗ്രസ്സ് പാട്ടിയായാലും ശരി ഈ കേരള സംസ്ഥാനവാദത്തെ എതിർക്കാൻ ഐക്യകേരളം നോക്കൂ എന്ന്. കാരണം ഇന്നു നാം കാണാൻ കോൺഗ്രസ്സ് തന്നെയാണ് ഈ ആശയത്തെ ജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചിട്ടുള്ളത്. ഗവണ്മെന്റിനെ ഇക്കാര്യത്തിൽ വ്യക്തമായ ഒരു നയം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു ആവശ്യമാണ്. ഈ പ്രശ്നം ഒരു ശുപാർശമാത്രമാണ്. അതുണ്ടാക്കു എന്തിന് പക്ഷമെന്നോ കോൺഗ്രസ്സെന്നോ ഉള്ള ഭേദംകൂടാതെ ഈ പ്രശ്നത്തെ എല്ലാവരും അറിയേണ്ടതും ഐക്യകേരളമായിത്തന്നെ പാറ്റണാക്കുകയും വേണമെന്നു ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

“ഐക്യകേരളത്തിന്നു സ്വന്തം കാലിൽ നില്ക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, കേന്ദ്രത്തിലുള്ള ഭരണത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്താൻകൂടി അതിന്നു കഴിയുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. കേരളത്തിന്നു സാമ്പത്തികഭദ്രതയുണ്ടാവുമെന്ന് മാത്രമല്ല, അനേക കാലമായി പരിഹാരം കാണാതെ കിടക്കുന്ന എത്രയോ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. മലബാറിന്റെ ആവശ്യങ്ങളെ ദീർഘം പ്രശ്നങ്ങളാക്കിയിട്ടും ഞങ്ങൾ ഇവിടെ ആവേശത്തോടെ സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമുണ്ടാകുന്നില്ലെന്നുമാത്രം. ഞങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റ് അറിയുന്നില്ല. മലബാറിന്റെ എത്രയെത്ര പ്രശ്നങ്ങളാണ് പരിഹാരം കാണാതെ കിടക്കുന്നത്! വെള്ളപ്പൊക്കംമൂലം ഉൾത്തടങ്ങളിലുള്ളവരുടെ പ്രശ്നം പരിഹാരം കണ്ടിട്ടില്ല. വെള്ളപ്പൊക്കംമൂലവും ഉപ്പുവെള്ളം മേറിയും ഉണ്ടാകുകൊണ്ടും കൃഷി നശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു അതിന്നും യാതൊരു പരിഹാരവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. തൊഴിലില്ലായ്മ പ്രശ്നം മലബാറിന്നു സംബന്ധിച്ചുള്ളതോളം വളരെ ഭയങ്കരമാണ്. കുരിശ്കൊണ്ടും പട്ടിണികൊണ്ടും രോഗങ്ങൾ പിടി

[Sri K. P. Gopalan]

[6th May 1954]

പെട്ടം എത്രയോ ആളുകൾ ചെത്താത്തതാണ്. എത്രയോ ആളുകൾ വീട്ടുവീട്ടു പോകുന്നു. ഇതൊന്നും ഗവണ്മെന്റ് ഗൗരവപൂർവ്വം വീക്ഷിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ആങ്ങൾ പറയുന്നത് ഐക്യകേരളം വേണമെന്ന്. അതുകൊണ്ടാണ് ആങ്ങൾ ഇത്ര ആവേശത്തോടുകൂടി ഇവിടെ സംസാരിക്കുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ പുരോഗതിക്കു ആവശ്യമായ പലതുണ്ടു്. ഒരു കേരളസമൂഹവാദിയുണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനുവേണ്ടി യാതൊരു നടപടികളും ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മലയാളത്തിനു ഒരു നിഘണ്ടു ഉണ്ടാകാൻപോലും ഇതുവരെ മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റ് ഭരണവും പ്രവർത്തിച്ചതായി കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. മലബാറിൽ വീടിലൂടെ വരുന്ന പ്രശ്നവും വളരെ ഭയങ്കരമാണ്. അതിനു ഒരു സ്ത്രീ ആവശ്യമാണ്. ചെറുകിട ജലസേചന പദ്ധതികൾ ഏറ്റെടുത്തുണ്ടു് ആവശ്യം വളരെയുണ്ടു്. തമിഴ് നാട്ടിൽനിന്നു വീട്ടു ഒരു ഐക്യകേരളം രൂപീകരിക്കാൻ സാധിക്കുകയാണെങ്കിൽ മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം ഈ പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം ജനങ്ങളുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടി പരിഹരിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. അതിനുവേണ്ടു് വിദ്യാഭ്യാസവും രാഷ്ട്രീയപ്രബുദ്ധതയും കരുത്തും കേരളത്തിലെ ആളുകൾക്കുണ്ടു്.

“മലബാറിനെ പ്രത്യേകിച്ചു എടുത്തു പരിശോധിച്ചാലും സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള സാധ്യതകൾ വളരെയുണ്ടു്. ഷൊറണ്ണൂരിൽ ലോൻ വ്യവസായം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുത്താൻ ഉള്ള സാധ്യതകളുണ്ടു്. നിലമ്പൂരിൽ സ്വർണ്ണഖനി ഉണ്ടാകാം. മലബാറിലെ ഈ വ്യവസായം ലോകപ്രസിദ്ധമാണ്. മലബാറിലെ കരുമുളക് നമുക്കു എത്രയോ ഫോളർ സമ്പാദിച്ചു തരുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ റബ്ബർ, കയർ മുതലായ മറ്റു കരുമകളുടെ കാര്യവും. എത്രയോ ഏക്കർ കൃഷി ഭൂമി തരിശായി കിടക്കുന്നു. അവയെല്ലാം കൃഷിക്കുപയോഗമാക്കാൻ സാധിക്കും. ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാം മലബാറിനു സാമ്പത്തിക ഭരണയുദ്ധകയീടല്ലെന്നു വാദം അനുസ്മര്യമാണെന്നു്. ഒരു കേരള സംസ്ഥാനത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ ഐക്യബോധവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടുവോളം സൗകര്യങ്ങളുണ്ടു്. അതില്ലെന്നു പറയുവാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല.

“പശ്ചിമ തീര സംസ്ഥാനം വേണമെന്നു കരടിപ്രായമുണ്ടു്. ശ്രീ ടി. സി. നാരായണൻ നമ്പ്യാർ പറഞ്ഞതുപോലെ മറ്റൊരാളുടെ ഭൂമി പിടിച്ചെടുക്കാനുള്ള ഒരു സംരംഭമാണതു്. ശ്രീ കെ. വി. കുട്ടികൃഷ്ണൻ നായർ, അടുത്ത കാലത്തു പറയുകയുണ്ടായി ഒരു ദക്ഷിണ സംസ്ഥാനമാണുണ്ടാകേണ്ടതെന്നു്. രാജ്യമുണ്ടാകാനുള്ള ഒരു നയമായിരിക്കാമെന്നു്. തമിഴ് സംസാരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ തമിഴ് നാട്ടിനോടു് ചേർക്കേണ്ടതിനെ പറ്റി ശ്രീ വി.നായകം ഇവിടെ പറഞ്ഞു. തമിഴ് നാട്ടിനോടു് ചേരണമെന്നു തമിഴരുടെ വാദം ന്യായമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. അതുതന്നെയാണ് സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതു എന്നു കാര്യത്തിലും എനിക്കു സംശയമില്ല. അതാണ് ഈ ദക്ഷിണ സംസ്ഥാന വാദവും പശ്ചിമ സംസ്ഥാന വാദമുളളും രാജ്യമുണ്ടാകാൻ വേണ്ടി മാത്രമുള്ളവയാണെന്നു ഞാൻ പറയാനുള്ള കാരണം. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ ബഹുജനങ്ങൾ ഈ കേരളസംസ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടി ആവേശം കൊള്ളുകയാണെന്നു ഞാൻ ഈ സഭയെ അറിയിച്ചു കൊള്ളട്ടെ. ഞാൻ വീണ്ടും പറയുന്ന ഈ പ്രമേയം ഒരു ശുപാർശമാത്രമാണ്. കോൺഗ്രസ്സ് പാർട്ടിതന്നെ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു തത്വമാണ് ഈ പ്രമേയത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ഒരു കേരള സംസ്ഥാനം രൂപീകരിക്കണമെന്നു കേരള ജനതയുടെ അഭിലാഷത്തെ സഫലമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ എല്ലാവരും ഈ പ്രമേയത്തെ ഐക്യകഠോമായി ചിന്താക്കണമെന്നുപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ എന്റെ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചു കൊള്ളുന്നു.”

11-30 a.m.

* SRI P. K. GOPALAKRISHNAN :—“ Mr. Deputy Speaker, the idea with which I have tabled this resolution is that the steps proposed in the resolution may be taken as a preliminary step in the direction of the linguistic reorganization of the States in India. The resolution that I originally tabled contained at the end, the following words, viz., ‘ that these steps be taken as a preliminary step for the linguistic reorganization of the States in India.’ I do not want to give the impression that if the Malayalam-speaking areas in the State of Madras are integrated with Travancore-Cochin, that will itself be an Aikya Kerala State. I wish to submit

6th May 1954] [Sri P. K. Gopalakrishnan]

that that is not my idea. It will only be a preliminary step for the linguistic reorganization of the States in India and incidentally a step in the direction of the formation of a United Kerala State. I know there are Tamil-speaking areas in Travancore-Cochin. In the recent general elections held in Travancore-Cochin the people inhabiting those areas have clearly expressed their view, that they want to get into the Tamil State.

“ Sir, it is argued that this resolution is an inopportune one. I want respectfully to submit that this is the most opportune time to move this resolution. Because, a High Power Commission is at present touring the country to collect data about the reorganization of the States in India. At such a time, it is only opportune that the representatives of the people must express their ideas about the linguistic reorganization of the States in India. Sir, a time-limit, viz., 1st October 1954 has been set with a purpose. For, it will take some time for the High Power Commission to complete its work. It is said that the High Power Commission will submit its report only after a few months, and that too will only be a preliminary report, to the Government of India. For the submission of the final report, it will take even a year. Again, for the consideration of that report by the Government of India and the Parliament, it will take some more time. In this manner, it will take quite a long time for the Government to come to a decision in the matter of the reorganization of the States on a linguistic basis. Therefore I say that the Malayalam-speaking areas in the State of Madras may be integrated with Travancore-Cochin as a preliminary step even by October 1st, 1954. I can very well understand why hon. Members Sri Narayana Kurup and Sri Kuttikrishnan Nair are opposing such a move. They are opposed to this move, because the parties to which they belong are opposed to such a move. That is all. The party to which hon. Member Sri Kurup belongs, namely, the P.S.P. in Malabar has said that a new State called the West Coast State, which should include the whole of South Kanara, should be formed. So, he is opposed to the formation of an Aikya Kerala State. I want to point out to him that even the followers of the P.S.P. party to which he belongs are opposed to his idea.”

SRI M. NARAYANA KURUP :—“ May I request the hon. Member Sri Gopalakrishnan to define what exactly he means by ‘ Aikya Kerala ’ ? ”

* SRI P. K. GOPALAKRISHNAN :—“ That aspect of the question will be dealt with by me in the course of my speech. But I may tell Mr. Kurup at once that it is not a West Coast State and it will not include the whole of South Kanara. I want to point out that even the followers of the P.S.P. party in South Kanara to which Mr. Kurup belongs are opposed to the creation of the West Coast State including the whole of South Kanara in it. Mr. Karanth, a leader of the P.S.P. in South Kanara, is opposed to the formation of a West Coast State. I am sorry hon. Member Sri Kolkebil is not here. If he were here now, I am sure

[Sri P. K. Gopalakrishnan] [6th May 1954]

he would have argued that South Kanara should not join the proposed West Coast State, but should join the Mysore State along with other Kannada-speaking areas and that a Samyuktha Karnataka State should be formed. Naturally, that type of aspiration is visible all over India and everywhere people want that the States should be reorganized at an early date on a linguistic basis. Sir, the Malabar Pradesh Congress Committee has passed a resolution that a Southern State may be formed by integrating the Travancore-Cochin State with the Madras State. This is the view expressed by Sri Kuttikrishnan Nair also. But, even the Congressmen in Tamilnad are opposed to such a move. Thus, both these ideas, viz., the formation of a West Coast State and the formation of a Southern State are against the wishes of the people and it can very well be proved. Therefore the formation of an Aikya Kerala State is the only alternative.

"Hon. Member Sri Kurup wanted to know what exactly I meant by 'Aikya Kerala' and what would be the boundaries of the Aikya Kerala State. A principle can be laid down as to how to demarcate the States on a linguistic basis. I think the village should be the unit which should decide whether it should belong to one State or the other, and the deciding factor should not be the taluk or the district. If the majority of the people inhabiting a particular village speak Malayalam, naturally that village should go to the Kerala State if it is contiguous to it. Similarly, if the majority of the people inhabiting a particular village speak Tamil, naturally that village should go to the Tamil State if that village is contiguous to it. On this basis, a clear demarcation of the States can very easily be done. So, I don't think this will be a difficult question.

"Sir, another argument advanced against the formation of the Aikya Kerala State is that Malabar will be an economic liability to the State of Travancore-Cochin. This argument will fall through if only we take the correct facts into account. Malabar and other Malayalam-speaking areas in this Madras State are intrinsically very rich by themselves. But, the Madras State as it had been constituted by the British had in the past completely neglected the Malayalam-speaking areas. Even assuming for argument's sake that Malabar is an economic liability, I must point out that it is due to the fact that Malabar was neglected for a long time in the past. If only Malabar is properly and well attended to, I am sure that Aikya Kerala will be one of the most prosperous States in the whole of India. Even if it is ruled by the Congress party, it will be one of the most prosperous States with a revenue as big as that of the present Andhra State. It will have a revenue of about Rs. 21 crores. This is equal to the revenue of the Andhra State. Andhra State has a population of 2 crores whereas the proposed Aikya Kerala State will have a population of only 1½ crores. Yet it will have the same amount of revenue as that of Andhra State. This is all what I wish to state at present. I do not want to put forth other arguments as I don't have sufficient time to do it."

6th May 1954]

* SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I oppose this resolution moved by the hon. Member Sri Narayanan Nambiar. Sir, I have to oppose it because there is no *bona fides* in the resolution. The wording of the resolution in which the State of Travancore-Cochin is referred to, makes it very clear that this is born out of despair”

11-40
a.m.

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ On a point of order, Sir. The hon. Member Sri Kuttikrishnan Nair was just now questioning the *bona fides* in moving the resolution. If that is so, he is imputing motives to the mover of the resolution. Therefore, I invite the attention of the Deputy Speaker to that statement and want a ruling whether it is in order and whether it can be allowed.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ It is not a fraudulent motive which has been imputed. It is only a political motive which is quite parliamentary.”

* SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—“ Sir, it is our experience to find people in despair hoping for better prospects again and to get a chance to have their objects achieved. This method has been adopted by the Communists to see whether they will be able to form a Government in any one of the States in India, so that they could implement their policy of setting at naught established Government. Sir, in this connexion, I can assure the hon. Members of this House that though the Communist representatives say that they represent the people of Malabar, I know as a worker that they do not represent in this Assembly the majority of the people of Malabar. I can also assure this House that if a referendum is taken not even ten per cent of the people will vote for Aikya Kerala. I believe that language is not an important factor in deciding the boundaries of States. The hon. Member Sri V. R. Krishna Ayyar who spoke just now is himself an illustration of that. He belongs or rather his ancestors belonged to Tamilnad. Even today they speak Tamil in their houses. He talks Malayalam to me but he would talk in Tamil if he meets a Brahman. Yet he claims that Malayalam is his mother-tongue and that a separate State should be formed with Malayalam-speaking people. That is why I say that there is no *bona fides* in the move. The reasons for forming a separate State are not stated in the resolution. The resolution as it stands now is useless. If the resolution is to be useful for the President to act, it must contain certain facts and certain data to prove that it is absolutely necessary to carve out a separate State. Apart from the principle and apart from the words contained in the resolution, there are no grounds alleged which make it absolutely necessary to have a separate State. What I want to point out is that we are not to be carried away by our love of a language, we are not to be carried away by emotions. We have to test the resolution with our intellect and intellectual capacity and see whether it is useful. It stand for a bigger unit. I feel, Sir, that cutting the State into

[Sri K. P. Kuttikrishnan Nair]

[6th May 1954]

small pieces will not be of any help either to Tamil Nad or to Malabar. The physical features of our land are such that a common effort is absolutely necessary to tap the resources of India for the advancement of Tamil Nad, of Kerala and the Kannada-speaking areas. We have to understand that if we form ourselves into separate States, the interests of each of the States will be looked into by the concerned Governments but adjustments towards the needs of other Governments may not be made as we would expect. We know in the case of Mysore State itself, in the matter of water and other amenities, the Madras State has not got the full benefits of her resources. The same thing will happen if Madras is cut into two. Most probably in the areas from where rivers start, there will be quarrels about the possession, quarrels about the use of the resources, etc., and as such, it will not be good either for Tamil Nad or for Malabar.

“ We have also to bear in mind that we are able to survive today because we have got the Five-Year Plan. We started with a deficit in food, in mineral resources, and in everything. Now we are able to tide over all those difficulties, because we were able successfully to implement the Five-Year Plan. Unless the next Five-Year Plan is also completed, it will not be possible to make any headway. It is not good for us to waste our energies in these administrative and other matters now. What is required now is that every individual should see that the first and the second Five-Year Plans succeed. It is not in the interests of our State or of any particular State to cut the country into pieces, into small linguistic pieces. We know, Sir, that language is a sheer accident. It is only an accident like the different types of dress that we wear and it is only an accident like the colour of the people inhabiting different parts of the country. It is the civilization behind us, it is our common bonds that have kept us as a separate nation, and that is the most important factor that we have to consider when dividing our land into administrative units.

“ So, on merits as well as on facts, this resolution will serve no useful purpose; I oppose this resolution. I also request this House to vote against this resolution. I thank you, Sir, for having given me an opportunity to speak a few words on this occasion.”

* DR. K. B. MENON :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, the resolution that is moved by a member of the Communist party is not so innocent or so innocuous as it appears. It is very significant that such a resolution is moved by the Communist party. I am not so much interested in discussing in this Assembly the merits of the case as I am interested in discussing the timeliness of the resolution. I feel that the resolution is ill-timed, uncalled for, unnecessary and, if I may add another epithet, mischievous. I feel that it is ill-timed, because the whole issue has been referred by the Central Government to a Commission. If I may use a legal word in a rather loose sense, the whole issue is *sub judice* as

6th May 1954]

[Dr. K. B. Menon]

far as the Madras Assembly is concerned. I do accept that the subject may be discussed on public platforms and in party meetings. But for the Assembly to take it up, I believe, is not quite correct nor is it correct for the Assembly to pass a verdict on the issue and prejudge and prejudice the Commission's report.

" Sir, I, therefore, say that the resolution is mischievous. I stick to it and I repeat that the resolution is mischievous. It is mischievous because the Communist party in trying to take political advantage of the position, influence and prestige of the Assembly to further their party ends. We know the Communist party well. The party can hold public meetings but to have brought a resolution here to ask for the verdict of the House and to use that verdict for their party propaganda outside is, I think, very unfair. As far as the Congress party's position is concerned, it is different. It is a much stronger party in the Assembly. The strength of Tamil Nad members here is greater but they have not brought this issue to the Assembly. The resolution has been moved by a Malayalee Member belonging to the Communist party. From the opinions expressed on the floor of the House, it is obvious that Malabar itself is divided on the issue. But I am not here concerned with the merits of the case. 11-50 a.m.

" Sir, reference was also made to the attitude of the Praja Socialist party to the question of linguistic provinces by an hon. Member of the Communist Party. I wish to correct that Member and tell him what the decision of the Praja Socialist party on this subject is. The Praja Socialist party is not opposed to a linguistic division of the country but is of the opinion that language alone should not be the sole and exclusive basis of division. We are certainly interested in the unity of our country and we do not want any step to be taken that will in any way endanger the safety and security of our country. We are also interested in the viability or the finances of the States so carved out. We are further interested in another fact which is commonly ignored and that is that we should not, by a redistribution of the States, make our Democracy a farce. We must remember that the linguistic groups should all be of equal strength and of equal size. Democracy is Government by the counting of hands and votes. When the linguistic States are not of the same size, the State that has a majority in the Parliament will dominate other units. Therefore, it is very necessary to maintain equal strength of individual States in the Federation. If States are formed on a linguistic basis their strength should be so adjusted as to make them equally strong in the Union. These are the considerations that weighed with the Praja Socialist party in taking the decision that the party took. We are not opposed to linguistic division.

" Now, Sir, I have one more point to make and that is about Malabar itself. It has been said here that Malabar is a liability on the Madras State. May be, it is a liability on the Madras State. But we must admit that we are all citizens of one country. If we

[Dr. K. B. Menon]

[6th May 1954.]

are a liability, it is the duty and responsibility of the Union to take care of our interests. I am quite sure that if there is a division based on language, if a Kerala State is carved out and if that State is found deficient in any manner, the Union will take care of it by providing it with finances from other States as it does in the case of Coorg which is a Commissioner's Province. We are after all citizens of the same Indian Union and I hope the Union will help all its citizens. The further mischief this resolution has done is that it has thrown an apple of discord on the floor of this Assembly. It has given rise to expression of opinions that could have been avoided. I know and I feel that the relations between the majority and the minority groups in the Assembly have always been very cordial and I wish that that cordiality would be maintained. It is an accident of history that has brought us together in this Assembly and made us speak with one another. We should not forget that. We should not also forget the fact that even if we turn a new page in history and are going to have separate States for ourselves, still our fates will be linked together because we are members of a common Union. Let us continue to move with the same amicability with which we have been carrying on up till now until the Central Government, which will decide the destiny of the States, take a decision in the matter. If the decision is for us to separate, let us separate as friends. If the decision is for us to continue together, let us sit together and work for the welfare of the people who are entrusted to our charge. Sir, here I must also pay a compliment to our Tamil Nad comrades and friends, who are in a majority in this House, that they have never said anything here that might in any way make the minority group feel ill at ease. That is to their credit and I wish that the minority groups will not say anything which will provoke opposition from others. If the resolution has achieved anything, it is that it has provoked the opposition to say what I said just now should have been avoided and this is why I called it mischievous."

(At this stage the Speaker resumed the Chair.)

11-57 a.m. *SRI P. JEEVANANDAM:—"கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, தோழர் ஸ்ரீ டி.லி. நராயணன் நம்பியார் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கக் கூடிய தீர்மானத்தின் மீது இரு தரப்பிலிருந்தும் பல அங்கத்தினர்கள் மிக விரிவாக பல அம்சங்களையும் அலசிப் பேசியிருக்கிறார்கள்.

"முதன் முதலாக மற்ற அங்கத்தினர்கள் சொன்ன விஷயங்கள் எல்லா வற்றையும் எடுத்து ஆராய்ந்து பேசுவதற்கு முன்பு நான் ஒரு விஷயத்தை மாத்திரம் கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோர் முன்னிலையிலும் வைக்க விரும்புகிறேன். கனம் குட்டிகிருஷ்ண நாயர் எழுந்து பேசினபோது அவர் பகிரங்கமாக இந்த ஐக்கிய கேரள அமைப்பை எதிர்த்துப் பேசினார்கள். அவர் தசுக்ஷிண ராஜ்ய அமைப்பை விரும்புவவர். ஆகவே அவ்வாறு அவர் பேசியதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை. அவர் கேட்கும் தசுக்ஷிண ராஜ்யம் சரியா, நியாயமா என்பதையெல்லாம் நான் பின்னர் சொல்கிறேன். தசுக்ஷிண ராஜ்யம் வேண்டுமென்பதற்காக அவர்கள் சொல்லும் வாதங்கள் எல்லாம் உலகறிந்தது.

"அதற்கடுத்தபடியாக சோஷலிஸ்டுக் கட்சித் தலைவர் ஸ்ரீ கே. பி. மேனன் அவர்கள் பேசும்போது, 'தாங்கள் மொழிவழி மாகாண அமைப்புக்கு எதிரானவர்கள் அல்ல. இருந்தாலும் இந்தத் தீர்மானத்தைக்

6th May 1954]

[Sri P. Jeevanandam]

கொண்டு வந்தவர்களின் நோக்கம் உண்மையானதல்ல. கட்சிப்பற்றற்ற நிலையில் அதை அவர்கள் கொண்டுவரவில்லை. தங்கள் கட்சிக்கு ஆதரவாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்,” என்று சொன்னார். மொழிவழி மாகாண அமைப்புக்குப் பிறகு சோஷலிஸ்டுக்கட்சி எதிராக இல்லையென்பதும் தெரியும். அதேசமயம் மலையாள சோஷலிஸ்டுக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் மொழிவழி அமைப்புக்கு எதிராக இருப்பதும் தெரிந்த சங்கதி.

“நான் உங்களுக்குச் சொல்ல விரும்புவது இது தான். நெடுங் காலமாக நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய தலைவர்கள் எல்லோரும் தீர்க்க தரிசனத்தோடு நம் கையில் குடியாட்சி வந்ததால் நம் நாட்டின் அமைப்பு எப்படி இருக்கவேண்டும், Federal States என்று சொல்வார்களே, அதைப்போல எந்தந்தப்பகுதி எந்தந்த மொழிவாரி ராஜ்யத்தோடு இணைத் திருக்கவேண்டுமென்பதற்கு பல அழகான கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அவற்றிலிருந்து சிலவற்றை இச்சந்தர்ப்பத்தில் நான் சபையின் முன்பு பரிசீலனைக்கு வைக்க விரும்புகிறேன். முதலில் காந்தி யடிகளின் கருத்தை எடுத்துக்கொள்வோம்.

“இந்த தேசம் விடுதலை அடைந்த பிறகு, பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் இரும்புப்பிடியிலிருந்து சுதந்திரம் பெற்றபிறகு இந்திய நாட்டில் வாழும் கோடிக்கணக்கான மக்கள் நல்லனுக்காகவும், ஒற்றுமைக்காகவும் ராஜ்யங்களை எப்படி புனர் நிர்மாணம் செய்வது என்பதைப்பற்றிச் சொல்லி, ராஜ்யங்கள் எல்லாம் மொழிவாரியாகவே அமையவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார். அவர் சொன்னது நம் நாடு சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்பாக ஏகாதிபத்ய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் மக்களை ஒன்று படுத்துவதற்கு அவசியம் என்று உணர்ந்தே பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் புதிய அரசியல் சட்டத்தை இந்தியாவுக்கு அமைக்கும் பொருட்டு இந்திய நிலைமையைப் பரிசீலனை செய்ய சைமன் கமிஷனை அனுப்பிற்று. சுதந்திர உணர்ச்சிமிக்க இந்தியா, இந்த சவாலை ஏற்றுக்கொண்டு, தங்களுக்கான ஒரு அரசியல் சட்டத்தைத் தயாரிக்க பண்டித மோதிலால் நேரு தலைமையில் ஒரு சர்வகட்சி மகாநாடு கூடப் பட்டது. அதற்குத் தலைவராக நமது மதிப்பிற்குரிய ஸ்ரீ பண்டித நேரு அவர்கள்தான் அந்த கமிட்டிக்கு காரியதரிசியாக இருந்தார்கள். அம்மகா நாட்டில் மொழிவாரி ராஜ்ய அமைப்புக்கு, ஆதரவான கருத்துக்களை மிக தீர்க்கதரிசனத்தோடு கூறியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வெளியிட்ட ரிப்போர்ட்டி லிருந்து முக்கியமான விஷயங்களையெல்லாம் எடுத்து ஸ்ரீ டி.லி. நாராயணன் நம்பியார் தன் பிரசங்கத்தில் சுட்டிக்காட்டினார். நான் அதில் கண்டுள்ள அத்தியாவசியமான ஒரே ஒரு விஷயத்தை மாத் திரம் சபையின் கவனத்திற்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“Hence it becomes most desirable for provinces to be regrouped on a linguistic basis. Languages as a rule correspond with the special variety of culture, of traditions and of literature in a linguistic area. All these factors will hold in the general progress of the province.

“இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது சர்வகட்சி மகாநாடு. அந்த மகா நாட்டில் குழுமியிருந்தவர்கள் பழுத்த தலைவர்கள்; சிறந்த தேசாபிமானிகள். கருத்து வேற்றுமை இருந்தாலும்கூட நாட்டின் வருங்காலத்தை நன்கு எண்ணிப்பார்த்து, தீர்க்க தரிசனத்தோடு இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள் என்பதை சபையோர் அனைவரும் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

“இதற்குப் பின்னால் நம் கையில் அதிகாரம் வந்தது. அப்பொழுது 1948-ம் வருஷம் கூடிய ஜெயப்பூர் காங்கிரஸ் மகாசபையானது மொழிவழி அடிப்படையில் மாகாணங்கள் அமைக்கவேண்டுமென்ற கருத்தோடு இதைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய ஒரு கமிட்டியை நியமித்தது. அந்தக் கமிட்டியில் காலஞ்சென்ற சர்தார் வல்லபாய் படேல் இருந்தார். ஸ்ரீ பட்டாபி சீதாராமைய்யா இருந்தார். இந்திய நாட்டு முதல் மந்திரி பண்டித நேரு அவர்களும் இருந்தார். 1948-ம் ஆண்டு, டிசம்பர் மாதத்தில் கூடிய இக் கமிட்டி என்ன கூறிற்று.

[Sri P. Jeevanandam]

[6th May 1954]

“Nevertheless if there is a strong and widespread feeling in the areas for the linguistic province, a democratic government must ultimately submit to it unless there is grave danger to the State.

“இந்திய யூனியன் சர்க்காருக்கு பயங்கரமான ஆபத்து எதுவும் இல்லா விட்டால் மக்களிடையே மிகப்பெருவாரியான அளவுக்கு மொழிவழி மாகாணம் அமைந்தேயாகவேண்டுமென்ற உணர்ச்சி வலுக்குமானால் மொழிவாரியே ராஜ்யங்களை அமைக்கத்தான் வேண்டுமென்று சொல்லிற்று. அத்தோடு,

“We realise that there is not only a strong feeling but also much merit behind these proposals for the formation of Andhra, Kerala, Karnataka and Maharashtra provinces. We also realise that some of the linguistic areas notably Kerala and Karnataka have rather suffered in the past for their association with the larger multi-lingual provinces.

“என்று கூறியிருக்கிறதென்றால் இந்தக் கருத்துக்கு முரண்பட்ட கருத்துக் களை எந்த தேசிய வாதியும் எதிர்க்க முடியாது. இவைகளை ஒப்புக்கொள்ளாம லிருப்பதற்கு இடமேயில்லை. அபிப்பிராயபேதம் இருந்த பிறகும் கூட இந்தத் தீர்மானத்தை அவர்கள் நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள் என்பதை உங்கள் கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆகவே இந்தத் தீர்மானத்தை கம்யூனிஸ்டுக்கட்சி அங்கத்தினர் பிளேரித்தார் என்பதற்காக எதிர்க்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறவர்தான் கட்சித் துவேஷத்தோடு இப்பிரச்சனையை அணுகுகின்றார் என்பதை நாம் உணர்வோம். எந்த விஷயமாக இருந்தாலும் அது ஏதாவதொரு கட்சியின் சார்பாகத்தானே வரவேண்டும். ஆகவே அது எந்தத் தரப்பிலிருந்து வந்தாலும் அதன் கருத்து உண்மையானதாக எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தால் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்பதை முதலில் உங்களுக்கு வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

“ஏற்கெனவே நான் ஸ்ரீமான் குட்டிகிருஷ்ண நாயர் தகடினை ராஜ்ய வாதி என்று சொல்லிவிட்டேன். இன்னும் சிலர் மேற்குக் கடற்கரை மாகாணம் வேண்டுமென்கின்றனர், கன்னியாகுமரியிலிருந்து, பரசுராமன் கோடாலியை விட்டெறிய அது கோகர்ணத்தில் போய் விழுந்தது என்று கதை சொல்லி அதனால் கன்னியாகுமரியிலிருந்து கோகர்ணம் வரை தங்களுக்கு வேண்டுமென்று ஸ்ரீ கேளப்பன் கேட்டால் தமிழ்ப்பன் கொடுத்து விடுவானா என்பதையும் கொஞ்சம் சிந்தித்துப்பார்க்கவேண்டும். இதெல்லாம் மக்களுடைய கருத்தல்ல. மக்கள் பக்கத்திலிருந்து அவர்கள் கருத்தை இவர்கள் எடுத்துச் சொல்வதாக ஆகாது. சென்னை ராஜ்யத்தி லிருந்து ஆந்திரமாகாணம் பிரிந்து விட்டதினால் சென்னை ராஜ்யத்தின் விஸ்தீர்ணம் குறைந்துவிட்டது. ஆகவே இதர மலையாளப் பகுதிகளையும் சென்னையோடு சேர்த்துவிட்டால் சென்னையின் விஸ்தீர்ணம் சரியாகப் போய்விடுமென்று சொல்வது வக்கீலின் வாதம். இம்மாதிரி ஸ்ரீ குட்டி கிருஷ்ண நாயர் சொன்னால் அதில் வக்கீலின் வாதம்தான் பிரதிபலிக்கிறது. நாட்டு மக்களின் எண்ணம் பிரதிபலிக்கவில்லை. வக்கீல் என்றால் கோபித்துக்கொள்ளக்கூடாது. காந்திஜியும் சி. ஆர். தாஸும் வக்கீல்கள் தான். ஸ்ரீ ஜவஹர்லால் நேருவும் ஒரு வக்கீல்தான். இருந்தாலும் இவர்கள் ஒரு ரகம்; டி. லி. ராஜ்யத்தையும், எஞ்சியுள்ள சென்னை ராஜ்யத்தையும் இணைக்கவேண்டுமென்று எந்தத்தரப்பிலிருந்து வந்தாலும் அது சுயநலத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டுவரலாமே தவிர மக்களின் எண்ணம் அதில் கொஞ்சம்கூட இல்லையென்று சொல்வேன். இதற்கு இவர்கள் சொல்லும் வாதம் என்ன? மலையாள ராஜ்யம் சென்னையி லிருந்து பிரிந்துவிட்டால் இதன் விஸ்தீர்ணம் குறைந்துவிடுமென்பதொத்தானே. டி. லி. ராஜ்யத்தோடு இணைந்துள்ள தமிழ் பிரதேசத்தை தமிழகத்தோடு சேர்த்துவிட்டால் இதன் விஸ்தீர்ணம் சரியாகப்போய்விடுகிறது. அதேபோல

6th May 1954] [Sri P. Jeevanandam]

புதிய மலைபார் ஜில்லா டி. லி.யோடு சேர்வதால் டி. லி. ராஜ்யத்திலிருந்து தமிழ் பிரதேசம் பிரிந்தாலும்கூட அதன் விஸ்தீர்ணமும் குறையாது என்பதை நாம் கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

“ஆகவேதான் தோழர் ஸ்ரீ டி. லி. நாராயணன் நம்பியார் அவர்கள் சென்னை ராஜ்யத்தில் மலையாளம் பேசப்படுகின்ற பிரதேசத்தை திருவாங்கூர் கொச்சி ராஜ்யத்தோடு சேர்த்து ஒரு ஐக்கிய கேரள ராஜ்யத்தை அமைக்க வேண்டுமென இந்தச் சர்க்காருக்குச் சிபார்சு செய்து, இந்தச் சர்க்கார் இந்திய ஜனாதிபதிக்கு அந்தச் சிபார்சை செயல்பெண்ணுமென்று கேட்டுக் கொண்டார். அப்படியே பார்த்தால் அந்தத் தீர்மானத்தில் குறைபாடு இருக்கிறது. ஆகவேதான் சென்னை ராஜ்யத்திலுள்ள மலையாளம் பேசும் பகுதிகள் திருவாங்கூர் கொச்சியோடு இணையும்போதே, திருவாங்கூர் கொச்சி பிரதேசத்தில் இருக்கும் தமிழ் பேசும் பிரதேசங்கள் தமிழகத்தோடு அதாவது சென்னை ராஜ்யத்தோடு சேரவேண்டுமென்ற திருத்தத்தை தோழர் ஸ்ரீ கல்லியாணசுந்திரம் அவர்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதுவும் ரொம்ப நியாயமான திருத்தமாகும். அதேசமயத்தில் சென்னை ராஜ்யம் தொம்சரி, திருவாங்கூர் கொச்சி ராஜ்யத்திலும்கூட இன்னமும் இந்திய சர்க்காரின் ஆட்சிக்குள் வராத அன்னிய திட்டப் பகுதிகள் இருக்கின்றன. குறிப்பாக கேரளத்தில், மலபாரில், மாலியும், தமிழகத்தில் தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள காரைக்காலும், தென்னாற்காடு ஜில்லாவிலுள்ள புதுச் சேரியும் இருக்கின்றன. இந்த மாலி மலபாரோடும், காரைக்காலும் புதுச் சேரியும் சென்னை ராஜ்யத்தோடும் சேரவேண்டுமென்ற திருத்தத்தைத் தோழர் கந்தசாமி கொடுத்திருக்கிறார். தமிழ் பேசும் மக்களின் தாயக மெல்லாம் ஒரே ராஜ்யமாகத் திகழவேண்டுமென்ற கருத்தோடுதான் கொடுத்திருக்கிறார். இதுவும் சேர்ந்தால்தான் மொழிவழியாக தென்னாட்டை பிரித்ததாக ஆகும். ஆகவே இவைகள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகப் பார்க்கும்போது நம் எண்ணம் சரியான முறையில் ஈட்டெடுகின்றது. அவரவர்கள் அவரவருடைய மொழி, பண்பாடு, கலாசாரம் இவைகளின் அடிப்படையில் சேர்ந்துவாழ சந்தர்ப்பம் அளிப்பதுதான் ரொம்பவும் நியாயமானது. இதை எதிர்க்க இடமேயில்லை. எதிர்ப்பு இருக்கவேண்டிய அம்சமும் இல்லை.

“மொழிவழி மாகாண அமைப்பை எதிர்க்கின்றவர்கள் பெரும்பாலோர் ஒரு விசித்திரமான எதிர்ப்பை கிளம்புகிறார்கள். அதாவது இம்மாதிரியாகப் பலவழி மாகாணங்கள் பிரிந்தால் அது இந்திய தேச ஒற்றுமையையே பாதிக்கும் என்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அது எப்படி என்றுதான் எனக்குப் புரியவில்லை. மொழிவழி மாகாணம் அமையவேண்டுமென்று சொல்லுகிறவர்கள், இந்திய யூனியன் ஆட்சியிலிருந்து தங்களைப் பிரித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று எங்காவது சொல்லியிருக்கிறார்களா என்று நான் கேட்கிறேன். அவர்கள் எல்லோருக்கும் இந்தியாவின் பூர்ண ஒற்றுமையில் நம்பிக்கையுண்டு. இந்தியா பூர்ணமாக இருக்கவேண்டுமென்றுதான் அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். வட நாடு, தென்னாடு என்ற பிரிவை உண்டு பண்ணவேண்டுமென்று அவர்கள் கோரவில்லை. வடநாட்டுப் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு தமிழகம் தனித் தமிழகமாக விளங்கவேண்டுமென்று கனம் கோவிந்தசாமி நாயகரைப்போன்றவர்கள் சொல்லிக்கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்து ஒருபுறமிருக்கட்டும்.

“இன்றைக்கு மொழிவழியாக மாகாணங்கள் அமைக்கப்படவேண்டுமென்று சொல்லுகின்றவர்கள் யாரும் இந்திய யூனியனிலிருந்து தங்களை விடுவித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. தங்கள் மொழி வளரவேண்டும். தங்கள் கலாசாரம் வளரவேண்டும். தங்கள் ராஜ்யப்பகுதி முன்னேற்றம் அடையவேண்டும். அப்படி அப்படியே ஒவ்வொரு ராஜ்யமும், அதன் மக்களும் முன்னேற்றம் அடைந்ததால் பாரதம் பூராவும் முன்னேற்றம் அடைந்ததாக ஆகும். பாரத நாட்டுமக்கள் அனைவரும் இந்த உயரிய கருத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டுதான் மொழிவழியே ராஜ்யங்கள் அடைந்தாக அமையவேண்டுமென்று பல ஆண்டுகளாக நம் நாட்டுப் பெரும் பெரும் தலைவர்கள் எல்லாம் வற்புறுத்திவந்திருக்கிறார்கள். பல பல கூறுகளாகப்

[Sri P. Jeevanandam]

[6th May 1954]

பிரிந்து ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாக நின்றால் இந்தியாவுக்கே பலவீனம் என்பதை அவர்கள் நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கோருவதெல்லாம் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தினால் பிரிக்கப்பட்ட ராஜ்யங்களை எல்லாம் மறுபடியும் மக்கள் கருத்தை அறிந்து அவரவர்களுடைய மொழிகலாசாரம் இவற்றின் அடிப்படையில் பிரிக்கவேண்டுமென்பது ஒன்றே தவிர இந்திய யூனியனிலிருந்து பிரிந்து வாழவேண்டுமென்பது அல்ல; இந்தக் கருத்துப்போராட்டத்திற்கு அன்றைக்கே சர்வகட்சி மகாநாட்டில் விதை தூவப்பட்டுவிட்டது. கைக்கு அதிகாரம் வந்த பிறகும்கூட, நாட்டின் நலனை எண்ணி தீர்க்க தரிசனம் மிக்க தலைவர்கள் எல்லாம் இந்தக் கருத்தை ஒப்புக் கொண்டு விட்டார்கள். ஆகவே இனி அபிப்பிராயபேதத்திற்கே இடமில்லை. மக்கள் ஆட்சியில் மக்கள் விருப்பப்படியே மொழிவழி ராஜ்யங்கள் அமைக்கப்படவேண்டும். இவைகளின் முன்னேற்றமே இந்திய சர்க்காருக்கு மிக அதிகமான வலுவை அளிக்க வல்லது. அதற்கு மேலும் இன்னொரு விஷயம்.

“பாதுகாப்பும், பட்டாளமும் மத்திய சர்க்கார் கையிலிருக்கிறது, ராஜ்ய சர்க்கார் கையில் இல்லை. இவைகள் ராஜ்ய சர்க்கார்களின் கையில்தான் இருக்கவேண்டுமென்று யாரும் விரும்பவில்லை. ஆகவே மொழிவழியாக ராஜ்யங்கள் அமைப்பதினால் இந்தியாவின் பாதுகாப்புக்கு எந்தவிதமான ஆபத்தும் வர வழியில்லை.”

“அடுத்தபடியாக திருவாங்கூர் கொச்சியோடு சேர்ந்துள்ள தமிழ் பிரதேசத்தை சிலர் நாஞ்சில் நாடு என்று சொல்லுகிறார்கள். அது அவ்வளவு பொருத்தமில்லை. நான் நாஞ்சில் நாட்டைச் சேர்ந்தவன்தான். இந்த நாஞ்சில் நாடு நீங்கலாக வேறு பல பிரதேசங்கள் இருக்கின்றன. குறிப்பாக, திரு-கொச்சியிலுள்ள தோவாளை, அகஸ்தீஸ்வரன், கல்குளம், விளங்காடு, செங்கோட்டை ஆகிய தாலுகாக்களும், நெய்யாற்றங்கரை, தேவி குளம், பீர்மேடு, சித்தூர் தாலுகாக்களிலுள்ள தமிழ் பிரதேசங்களும் தமிழகத்தோடு சேரக்கூடாதென்று சொன்னால் அதை யாராலும் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது. இது நியாயமற்ற வாதம். மலையாளம் பேசும் பிரதேசம் எப்படி திருவாங்கூர் கொச்சியோடு இணைந்தாகவேண்டுமோ, அதைப்போலவே தமிழ் பேசும்புறம் அந்தப் பிரதேசங்கள் தமிழகத்தோடு சேர்ந்தேயாகவேண்டும்.”

“இந்தத் தீர்மானம் ரொம்பவும் நியாயமானது; அவசியமானது. இதை எதிர்க்க எந்தவிதமான அபிப்பிராய பேதமும் இருக்க வழியில்லை. கட்சி மனப்பான்மையோடு இதை எதிர்ப்பது சரியல்ல. இந்தத் தீர்மானத்தை எந்த ஒரு கட்சியாவது கொண்டுவந்தேயாகவேண்டும். இல்லாவிட்டால் சுயேச்சை அங்கத்தினர்தான் கொண்டு வந்தாகவேண்டும். ஆகவே கட்சி மனப்பான்மையோடு பாராமல், தீர்மானத்தின் அவசியம், முக்கியம் எவ்வளவு என்பதை உணர்ந்து ஒருமுகமாக இதை ஆதரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

12-10 noon. MR. SPEAKER :—“Before I call the Hon. Minister to reply I must tell the House that we will have to sit till 12-40 or so.

“I also wish to make a statement regarding the procedure. This morning when the Hon. Minister moved under Rule 22 a motion for the change of order of business, the hon. Member Mr. Narayana Kurup raised a point of order. I misunderstood him at that time. I think he said that while we could resort to rule 122 it was not necessary for us to resort to rule 22. Then I called him to my room and asked him what he had in his mind while he raised the point of order. He told me that for non-official resolutions Rule 22 cannot be invoked. I must tell the House that even for non-official resolutions Rule 22 can be invoked for change of order of business. I think I have made the position

6th May 1954]

[Mr. Speaker]

clear. Simply because the resolution has been balloted it does not mean that the House has no power to change the order. I must make this point clear to the House.

“ Now the Hon. Minister may reply to the debate.”

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Mr. Speaker, Sir, before I proceed to deal with the resolution as such, I should welcome the sentiments expressed by the hon. Member Mr. Jeevanandam with reference to the integrity of the Union of India. He expressed the wish that India should function as a strong Union of various States. The expression of a contrary opinion by a Member sitting in that block I find is a sole and lonely voice. That has not been endorsed by even the hon. Members sitting along with him.”

SRI M. KALYANASUNDRAM :—“ Sir, the hon. Member Sri Jeevanandam represents the view of the entire party.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ If he represents the view of the entire party in spite of the contrary view expressed by the hon. Member Sri Govindaswamy, and if he represents the opinion of the hon. Member Govindaswamy also, I doubly welcome it.”

SRI M. KALYANASUNDRAM :—“ Sir, the hon. Member Sri Govindaswamy is not a member of the Communist party. What the hon. Member Sri Jeevanandam said binds the Communist party Members, irrespective of the fact whether they are Malayalees or Tamilians.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Anyhow he is in their company and he is found in their company . . .”

AN HON. MEMBER :—“ Just as the Hon. Minister is now found in the company of other people.”

(The hon. Member Sri Govindaswamy rose in his seat.)

MR. SPEAKER :—“ The Hon. Minister is not yielding.”

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Let me finish the idea and then I will yield to the hon. Member. Anyhow whether he belongs to that party or not, I am glad to find that it was only his lone voice which was heard on the floor of the House that there should be independent States like Tamil State, Malayalam State and Karnataka State and there should be no Union of India as such. I am, therefore, happy about that.”

SRI A. GOVINDASWAMY NAYAGAR :—“ நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவன் என்று கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவனல்ல என்பதை அவர் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ I am glad to know about it, Sir. But because he has always been found seated amongst them, I mistook him. I know now his true colour.”

(The hon. Member Sri Govindaswamy again rose in his seat.)

[6th May 1954]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ The hon. Member may kindly sit down. I am not yielding.”

MR. SPEAKER :—“ Order, order. The Hon. Minister is not yielding.”

SRI A. GOVINDASWAMY NAYAGAR :—“ Let him yield, Sir.”

MR. SPEAKER :—“ How can I make the Hon. Minister yield, when he is not yielding. Order, order.”

SRI A. GOVINDASWAMY NAYAGAR :—“ கம்யூனிஸ்ட்கள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதால் என்னை கம்யூனிஸ்ட் என்று நினைத்து என்னுடைய உண்மை ‘கலர்’ தெரிகிறது என்று கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். காங்கிரஸ் கட்சியுடன் யார்யாரோ சேர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இருந்தாலும், காங்கிரஸ் மந்திரி சபைதான் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் ஒரே பிளாக்கில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பதன் காரணமாக ஒருவரை கம்யூனிஸ்ட் என்றோ காங்கிரஸ்காரர் என்றோ புரிந்து கொள்ளக்கூடாது. மொழிவழி மாகாண அமைப்புபற்றி என்னுடைய ஒரே குரல்தான் கேட்கிறது என்று கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். அது என்னுடைய ஒரு குரல் மட்டுமல்ல; ஆனால், ஸ்ரீ ஷண்முகம் உள்பட திராவிட பார்லிமெண்ட் கட்சியிலுள்ள 23 அங்கத்தினர்களின் பல குரல்களாக விளங்கும் என்பதை கனம் நிதி மந்திரி அவர்களுக்கு இடித்துக்கூற விரும்புகிறேன்.”

AN HON. MEMBER :—“ On a point of information, Sir.”

MR. SPEAKER :—“ I cannot allow hon. Members now to rise on points of information.”

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ With reference to the resolution that had been discussed at very great length and in great detail, the Government as such are unable to accept the resolution. If we do not approve of the resolution, that does not mean that we stand in the way of the aspirations of the Malayalam-speaking people, if those are in the direction of integration with the neighbouring Travancore-Cochin State. Even the wishes of these people have not been fully and well known as far as this question is concerned and different points of views have been expressed even by hon. Members belonging to that area. The hon. Member Sri Kuttikrishnan Nair and the hon. Member Dr. Menon and also the hon. Member Sri Kurup who are as good representatives of the people of that area, if not better than others, gave expression to certain points of view. Members belonging to the Communist party as such gave expression to certain other points of view. We are not now concerned here with finding out the actual wishes of the people. Sir, it is not as if nothing has been done for the purpose of the re-organization of the States. The High Power Commission presided over by an ex-Judge of the Supreme Court and who has also occupied the position of the Governor of a ‘Part A’ State has been appointed and the matter is under the active consideration of that Commission. The views and opinions

6th May 1954]

[Sri C. Subramaniam]

of various bodies and individuals are being obtained by that Commission. Therefore, we have got to see whether this resolution moved on the floor of this House by a Member of the Communist party is necessary at this stage. If it is not necessary, then the question arises why it has been moved and only in that context the point of view expressed by the hon. Member Dr. Menon becomes relevant. Before I go into that aspect of the matter, I wish to point out to the hon. Members of this House that this resolution is not only not necessary at this stage but it is impracticable also to give effect to the resolution. That it is impracticable is within the knowledge of the hon. Members who moved and seconded and supported the resolution. Let us go into the wordings of the resolution. Some hon. Members wanted to put it as merely an expression of opinion of the House. It is not merely an expression of opinion of the House. It means something more. How does the resolution read? It reads thus:

‘This Assembly recommends to the Government to recommend to the President of the Indian Republic that the Malayalam-speaking areas in the State of Madras contiguous to the Travancore-Cochin State be integrated with the State of Travancore-Cochin with effect from October 1st, 1954.’

“This is very important. It is not merely an expression of opinion, that it is desirable that the Aikya Kerala should be formed. On the other hand, it is a recommendation to this Government not for the purpose of taking any action by this Government but for the purpose of making a recommendation to the President of the Indian Union. When this Assembly passes a resolution, I am sure this House would expect the Government to implement the recommendation if there is nothing else against that. Therefore, we have to communicate the resolution to the President. When we communicate the resolution, to that extent, we also accept the recommendation and it should be implemented. Otherwise, there is no meaning in passing on the resolution to the President. Do they seriously urge that it is merely an expression of opinion when it is stated that Aikya Kerala should be formed by 1st October? If it be so, do they want to by-pass the High Power Commission which is considering the matter? Is it desirable? If we examine whether they sincerely mean what they have put in in this resolution, I would respectfully submit that it has not been done for the purpose of giving expression to the aspirations of the people and it is not for the sincere purpose of getting Aikya Kerala formed before the 1st October 1954. We are entitled to go a little deeper to find out whether there is any other motive. I shall give you the real intention behind it. If this resolution is to be forwarded to the President of India, will it be possible for the President to implement it and form the Aikya Kerala State before the 1st October 1954? Can this Government take the responsibility of forwarding this resolution and advising the President that it should be possible before 1st October 1954 to form the Aikya Kerala State even though the President himself has constituted a High Power Commission to go into this very matter? Taking all these into consideration, can this Government make a recommendation to the President like this viz., ‘Do not worry about the Commission you have

12-20
p.m.

[Sri C. Subramaniam]

[6th May 1954]

appointed. Let us by-pass it. Whatever might be the wishes of the people and whether they have been ascertained or not, here is a resolution of this Honourable House and you should therefore implement it and form the Aikya Kerala State before 1st October 1954.' We cannot do so unless we are not quite serious about it and feel that it need not be implemented. If it is meant that we should express our opinion in regard to the formation of Aikya Kerala, it is quite a different thing and the resolution should have been worded differently. I am sorry to say, Sir, that this Government will not be able to accept this resolution as it stands. Being a responsible body, when we make a recommendation to the President, we should also be convinced that it is capable of implementation. But, if we do realize that it is not possible to implement it and it will go against the very appointment of the High Power Commission and will stand in the way of the various investigations and enquiries which this Commission will be carrying out, then as a responsible Government, we cannot abide by such a recommendation made by this Assembly. We are, therefore, forced to oppose the resolution first and foremost on this ground.

"Then, I come to the point raised by hon. Member Dr. K. B. Menon as to why this resolution has been moved on the floor of this House. I do agree with him that this resolution has been moved by them for party advantage. I am sure the Communist Party members will not misunderstand me because I am past misunderstanding, they know my attitude and to a certain extent I have understood them also and that is why I am saying that they have moved this amendment for party advantage. An hon. Member pointed out that if we are unable to accept this resolution, it would mean that Tamil Members have voted against the formation of a Tamil State and the Malayalee Members have voted against the formation of Aikya Kerala. It cannot be so. Any hon. Member, including those who are for the formation of an Aikya Kerala State can vote against this resolution with a clean conscience because it is an impracticable resolution and is impossible of implementation as it stands."

SRI M. KALYANASUNDRAM :—"Yes, because the vote will be against the Communist Party!"

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—"It has always been the practice and the tactics of the Communist Party that, if a thing is good, they should take advantage of it and tell the people that they were responsible for this good thing. If Aikya Kerala comes into being, it is the Communists who brought it. If independence had come to India, it should be demonstrated to the people that it is the Communists who brought independence and if the Communists did not bring that independence, it could not be independence and should not be taken as independence. This is the attitude they have been taking and it is this very tactics that is being adopted here. The hon. Member, Sri V. R. Krishna Ayyar may say that he is an entirely independent Member. Still, with

6th May 1954]

[Sri C. Subramaniam]

whom has he chosen to take sides? Even though he may be an independent, we know his inclinations. Therefore, when Dr. K. B. Menon says that there is some other ulterior motive in bringing forward this resolution, I am inclined to agree with him. Knowing the Communist party and their tactics as we do, there is nothing strange and there is nothing surprising about it. It is not as if by this resolution the Communists are going to usher in the Aikya Kerala State before 1st October 1954 but it is for the purpose of telling the people at large that they are fighting and are carrying on a struggle for the achievement of Aikya Kerala and that if it should ever come into being, it is because of the Communist Party and the Communist Party should get the credit for it. Even in this Assembly, they want to show that the Members belonging to other parties oppose this resolution. This is their real motive behind the resolution and that is why the appeal is made that we should support it strongly and unanimously. There are very many intelligent men in the Communist Party and with great respect, I submit that they understand the implications of this resolution and understanding the implications, if they still press for the passing of this resolution, we cannot but say that they are trying to gain party advantage. Even if the Communists are to press it to a division, it is because they want to show that in the division such and such Members voted against Aikya Kerala and such propaganda could easily be made. In the lives of politicians and in the lives of the representatives of the people, such tests always occur and we have to face them boldly. I am sure the intelligent people of Malabar will be able to understand this if the position is explained to them properly. I, therefore, appeal to all the hon. Members belonging to the Malabar area, that is, all those who are convinced that this resolution is impracticable, to vote against this resolution with a clear conscience.

“Then, Sir, in sponsoring this resolution, though whatever he talked was mostly ‘മലബാറിലെ’ for me, I was able to follow his Malayalam to a certain extent. Hon. Member Sri K. P. Gopalan made a particular charge that Malabar had not been fairly treated and for the purpose of getting fair treatment for Malabar it was necessary to have the Aikya Kerala State. May I say, Sir, that as far as we are concerned, we have been trying our best to treat every area fairly and I do not think that whatever else we may be charged with—we may be inefficient and we may not be any good—we cannot be charged with discriminating against Malabar or against South Kanara? It is a false charge and a wrong charge. Any independent tribunal will vouch for our fairness as far as this aspect is concerned and I am glad that Dr. K. B. Menon has expressed clearly that we have done well by the linguistic minorities and other linguistic areas. I may assure hon. Members that as long as we continue to be responsible for the governance of this State, in spite of these various differences of opinion which have been given expression to, we shall continue to treat fairly all the linguistic minorities and all the linguistic

[Sri C. Subramaniam]

[6th May 1954]

areas without any discrimination, whether it be Malabar or South Kanara. Let us hope that we will be able to fulfil the promise and the assurance which I am giving to-day.

“ I may refer to one other matter before passing on to another important aspect of this resolution. It is with reference to the development of the Malayalam language and the Malayalam culture. We have been giving as much encouragement to the Malayalam language and culture as to others and if there had been any impediment or obstacle in their development, it would have surely been mentioned here. I have absolutely no doubt that this Government representing all the people belonging to this State have given a fair treatment even in respect of the development of languages and the development of culture.

“ Then, there is another sore point. If we had wanted to discriminate against Malayalam-speaking people, will it be possible to find so many Malayalee officers in our State? That only shows how fair we have been. If, in spite of this, hon. Members belonging to this area should be ungrateful and say that Malabar has been neglected and that they have been treated in a partial and step-motherly manner, I would only say, Sir,

‘ எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு ’ ”

AN HON. MEMBER :—“ You want to lay a curse on them ! ”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Sir, I do not want to curse anybody but this is a curse laid by our great ancestor Thiruvalluvar. I only wish to point out to them the mistake they are committing and in spite of that I bless them. Let them prosper. Let them not be under any other impression. Hon. Member, Sri V. R. Krishna Ayyar, unfortunately, struck a very wrong note when he mentioned about a Tamil District Superintendent of Police functioning in Malabar. Are there not Malayalee officers functioning in other areas? Should we retaliate, withdraw all these officers and send them to Malabar? ”

12-30
p.m.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—“ On a point of personal explanation, Sir. It is a pity that the Hon. Minister has not fully followed what I had said. Probably it may be due to my not using very clear expression of English. (The Hon. Sri C. Subramaniam : ‘ Of all the hon. Members in this House, he has got the clearest expression of English, Sir. ’) My point is that the Tamil Officers in Malabar, the Malayalam Officers in Tamilnad and the Kannadiga Officers in other districts have been extremely efficient in the discharge of their duties. But on account of these officers suffering from linguistic deficiencies, there have been serious omissions for which they are not responsible but for which the responsibility is that of the State for we do not have linguistic States.”

6th May 1954]

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ The hon. Member has not followed what I have said; probably it may be due to my being faulty in my expression of English. (Laughter.) I was not saying that Mr. Krishna Ayyar was accusing the officers. The obstacle here is that of language. A Tamilian officer in the Malayalee area, according to Mr. Krishna Ayyar, has got to be transferred to Tamil area. Of course, it is necessary for that officer to be conversant with the language of the place where he is to serve. But simply because he is a Tamilian officer, can he be driven out of Malabar? If that be so, can we not drive all the Malayalee Officers from the Tamil area of the State? Is it right to do so? I say it is wrong to do so. We do not want to drive any of our Malayalee officers out of Madras. Suppose we drive them out of Madras to Malabar. How much of hardship will it cause to them? We do not want to do harm to anyone. Of course as I have said earlier, the Communist Party has sponsored this resolution with a definite motive. That is party tactics. Why should they choose to sponsor this resolution at this juncture? That it is with an ulterior motive has been pointed out by Dr. Menon. I am in agreement with what Dr. Menon had said. To gain their party ends, the Communists will sacrifice anything and everything. That is why they have taken the line of producing bitterness between the Malayalam-speaking people and the Tamil-speaking people, by sponsoring this resolution, by requesting the Tamils to support it and by saying that if they do not support it, then it would signify their bitterness for Malayalees. They have done so because they want to rouse the feeling of the people. When they apprehend that a thing is going to happen, then before that thing actually takes shape, they will raise a cry for it so that when the thing actually takes place they might take the credit for it. That is why I want to inform all the Malayalees of Malabar that we, of the Madras State, do not want to drive them out. By all means if the Malayalees want to join Kerala State, we will not stand in their way. But we, on our part, will not take the initiative to drive them out. We will not say to them ‘Go out’. This much of assurance I will give to all Malayalees. So long as Malabar remains part of Madras State, whether they are a liability or asset to us, we will continue to give all the Malayalees all possible assistance. They will be always treated fairly. But we will not say to the Malayalees “Go out from here and join the Travancore-Cochin State”. This is all what I want to say, Sir.”

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ Mr. Speaker, Sir, I am not going to reply to all the points that have been raised by the Hon. Minister Sri C. Subramaniam.”

MR. SPEAKER :—“ How long will you take? ”

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ Not more than ten minutes, Sir.”

MR. SPEAKER :—“ It is already past 12-30 p.m.”

[6th May 1954]

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ I will finish within five minutes, Sir.

“ The Hon. the Minister for Finance was saying that it was always the aim of the Communist Party to rouse the feelings of the people to gain their party ends and that it was only for the sake of party ends that this resolution had been moved. It is the same old reactionary slogan and argument that the Hon. the Minister for Finance has put forward. I am not surprised at it. Whenever democratic slogans and arguments are raised in the world forum, the reactionaries pretend to hail it, but what do they actually do? They twist the whole issue. They put the whole issue of democracy *versus* reaction as democracy *versus* Communism. That is how the Hon. Minister for Finance also has characterized this resolution. When this resolution is one embodying the sacred principle for which the people are clamouring for, viz., the formation of linguistic States, the Hon. the Minister has put forward his theory and said that this had been moved with some ulterior motive by the Communists as a party tactics. He has also said that the resolution would be impracticable for implementation because of the date that has been put forward, viz., 1st of October 1954. In this connexion, I ask the Hon. Minister as well as all hon. Members of this House who think that this resolution had been moved by us, the Communists, for the sake of party tactics, whether they are prepared to accept the resolution if I am prepared to remove the date and substitute in its place the words ‘as early as possible’. But I know even then they will not accept this resolution. That shows very clearly that they are against the formation of linguistic States. That is the crux of the problem. On the other hand, without giving expression to such a view, the Hon. the Minister for Finance had twisted the matter and had said that the Communists have sponsored this resolution with some ulterior motive for the sake of party tactics. Let me say it is not our fault. It is because none from the Congress or other sides has brought forward such a resolution, that we had to take the initiative. We have brought forward this resolution fully knowing the aspirations of the people. Is it our fault that the people of Malabar want to have their own State and want to be their own masters? Is it our fault if the Malayalees take the democratic line and want to be their own masters? What is it that we have done? In fact, this resolution is what that great national organisation, I mean the Congress Organisation itself had advocated long, long ago, viz., the formation of linguistic States. We have not done anything new. I have noted the various points in the Nehru Committee report. If I had time I could dilate on them. I am confident that the integrity of Bharath will not be affected by the formation of the Kerala State. When that is the fact, and when the very Congress which had promised linguistic States previously is now shirking its responsibility, is it fault if imbibed by democratic tradition we bring forward this resolution to give effect to the desire of the Malayalees to join the Kerala

6th May 1954] [Sri T. C. Narayanan Nambiar]

State? Is it for the sake of party tactics that the resolution had been brought forward? On the other hand, we, the Communists, will shed our blood to gain our democratic ideals (cheers) even though the ruling party, viz., the Congress may not do so. They have thrown to winds all their past preachings and democratic principles. Is it our fault if people clamoured for linguistic States? The Hon. the Minister for Finance quoted one phrase, a Tamil phrase. Unfortunately, I do not know its meaning. (The Hon. Sri C. Subramaniam: 'There is nothing against you'.) But I know it is an attack against the Communists. The fault for not having formed linguistic States, in accordance with the wishes of the people, is not ours. It is your fault."

MR. SPEAKER:—"Not me, I suppose. (Laughter.)

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR:—"No, Sir, not you. It is the fault of the ruling party, viz., the Congress. It is **not our** fault if every one from Kerala has the spirit of Kerala in him. What did the great Poet Vallathol say? He has said:

“ഭാരത മണപാർ കേടാലടിമ ന-
വുരിതമാകണമന്തരം.
കേരളമെന്നുകേടാലൊ തിട്ടയ്ക്കണ .
ചോരനമുക്കണരവുകളിൽ.”

We are proud of being Bharathites. The blood boils in the veins when we hear of Kerala. We will fight to the last for the attainment of our goal, the formation of our own State, viz., the Kerala State."

MR. SPEAKER:—"First I am going to put the amendments to the vote of the House. The question is—

'Add at the end the following:—

"provided that the Tamil-speaking areas which form part of the present Travancore-Cochin State be merged with the State of Madras." " "

The amendment was put and carried.

MR. SPEAKER:—"The question is—

'Add at the end the following:—

"and also to take steps for the merger of the French-Indian settlements of Mahe with the State of Travancore-Cochin and the settlements of Pondicherry and Karaikkal with the State of Madras simultaneously." " "

The amendment was put and carried.

MR. SPEAKER:—"I will now put the main resolution as amended. The question is—

"This Assembly recommends to the Government to recommend to the President of the Indian Republic that the Malayalam speaking areas in the State of Madras contiguous to the Travancore-Cochin State be integrated with the State of Travancore-Cochin

[Mr. Speaker]

[6th May 1954]

with effect from October 1st 1954 provided that the Tamil speaking areas which form part of the present Travancore-Cochin State be merged with the State of Madras and also to take steps for the merger of the French Indian Settlement of Mahe with the State of Travancore-Cochin and the settlements of Pondicherry and Karaikkal with the State of Madras simultaneously.” ” ”

The Resolution as amended was put and declared lost.

A poll was demanded by Sri M. Kalyanasundram and the House divided thus—

Ayes—35.

Sri K. Vinayakam.
„ M. Palaniyandi.
„ V. R. Krishna Ayyar.
Dr. G. Chitrabalam.
Sri M. Manickasundram.
„ S. Swayamprakasam.
„ E. L. Raghava Mudaliar.
„ P. Rangaswami Reddiar.
„ N. Ratna Gounder.
„ T. Shanmugam.
„ P. Kandaswami Gounder.
„ A. Veloo.
„ D. Krishnamurthi Gounder.
„ M. Kandaswami Kander.
„ K. S. Lakshminpathy Naicker.
„ M. Kalyanasundaram.
„ K. P. Gopalan.
„ T. C. Narayanan Nambiar.

Sri C. Kandaswami.
„ P. Jeevanandam.
„ P. K. Gopalakrishnan.
„ A. Govindaswami Nayagar.
„ S. Vadivelu.
„ K. C. Gopalan Unui.
„ V. Madanagopal.
„ S. Ramalingam.
„ N. Sivaraj.
„ A. K. Subbiah.
„ K. V. Ramaswami.
„ T. S. Ardhanari.
„ P. Venkatesha Sholagar.
„ N. K. Palanisami.
„ K. Madhavan Nambiar.
„ E. T. Kunhan.
„ R. Krishnan.

Noes—101.

The Hon. Sri C. Subramaniam.
„ A. B. Shetty.
„ M. A. Manickavelu
Naicker.

Sri K. Rajaram Naidu.
„ C. Rajam Ramaswami.
„ B. Bhakthavatsalu Naidu.
„ Raja Muthiah Chettiar of Chettinad.
„ P. G. Karuthiruman.
„ V. C. Palanisami Gounder.
„ B. K. Nallaswami.
„ S. C. Virupakshiah.
„ N. Mahalingam.
„ P. K. Thirumurthy.
„ R. Kuppuswami.
„ M. K. Kempai Gounder.
„ N. Mounaguruswamy Naidu.
„ P. S. Rangasamy Naidu.
„ S. Lakshmana Gounder.
„ P. G. Manickam.
„ N. Ramakrishna Ayyar.
„ M. R. Ramachandran.
„ O. Venkatasubba Reddi.
„ T. P. Elumalai.
„ V. K. Ramaswamy Mudaliar.
„ R. A. Nataraja Mudaliar.
„ S. Panchaksharam.
„ H. M. Jagannatham.
„ R. Thangavelu.
„ A. Ramachandra Reddiar.
„ K. S. Ardhanareeswara Gounder.
„ M. P. Periaswami.
„ A. Sambasivam.
„ P. M. Muniswami Gounder.

Sri O. A. Nanjappa.
The Hon. Sri B. Parameswaran.
„ S. S. Ramaswami Padayachi.
Sri M. S. Munisamy Pillai.
„ V. S. Chinnaswami Naidu.
„ S. Chinnakarupa Thevar.
„ V. S. Sivaprakasam.
„ Aiyandar.
„ V. Muthu.
„ A. S. Subbaraj.
„ S. Thinakaranasami Thever.
„ T. V. Sannasi.
„ Antony Peter.
„ N. Rajagopal.
„ R. M. Palaniappan.
„ A. Ramasamy Tevar.
„ T. R. Varadan.
„ S. Arumugam Pillai.
„ S. Venkatarama Iyer.
„ G. Narayanaswami Naidu.
„ M. Marimuthu.
„ M. C. Muthukumaraswami.
„ L. Anandan.
„ G. Vagheesam Pillay.
„ K. Parthasarathy.
„ M. Jagannathan.
„ P. S. Krishnaswami Ayyangar.
„ G. Govindan.
„ Ar. A. Rm. Chockalingam Chettiar.
„ M. Kandasamy Padayachi.
„ R. Krishnaswami Naidu.
„ P. Chellathurai.
„ K. Shanmugam.
„ S. Ramaswamy Naidu.

6th May 1954]

Noes 101—cont.

Sri T. Ganapathy.
 „ R. S. Arumugam.
 „ V. Arumugam.
 „ J. L. P. Roche Victoria.
 „ P. Selvaraj.
 „ I. K. Subramania Pillay.
 „ N. N. Suvarna.
 „ K. P. Kuttakrishnan Nair.
 „ T. Ananta Pai.
 „ K. H. Bomman.
 „ V. Darmalinga Nayakar.
 „ S. Somasundara Gounder.
 „ G. Samia Koorayar.
 „ V. R. Nagarajan.
 „ E. K. Sankara Varma Raja.
 „ K. Aranganathan.
 „ M. Venugopala Gounder.

Sri A. Appu.
 „ A. Muthuswami.
 „ K. Uppi.
 „ K. R. Viswanathan.
 „ K. M. Seethi Sahib.
 „ K. Kunhi Mohamed Shafee.
 „ T. D. Muthukumaraswami Naidu.
 „ C. Ahmed Kutti.
 „ M. Chadayan.
 Dr. K. B. Menon.
 Sri M. Narayana Kurup.
 „ V. Balakrishnan.
 „ K. T. Sreedharan.
 „ K. R. Nallasivam.
 „ P. Kunhirama Kidav.
 „ M. Narayanan Nambiar.
 „ O. Koran.

Neutral—Nil.

Ayes—35; Noes—101; Neutral—Nil.

The motion was lost.

MR. SPEAKER:—“ I adjourn the House to to-morrow till 8 a.m.”

The House then adjourned to meet again at 8 a.m. on Friday, 7th May 1954. 12-55 p.m.

VIII.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

Notification issued in G.O. Ms. No. 747, Home, dated the 22nd March 1954, regarding the amendments to the Madras Motor Vehicles (Taxation of Passengers and Goods) Rules, 1953. [Laid on the table under section 16 (5) of the Madras Motor Vehicles (Taxation of Passengers and Goods) Act, 1952.]